

Антропософски вести

Брой 35

ЙОАНОВДЕН, юни 2012 г.

Цена: по желание

ИЗДАВА СЕ ОТ АНТРОПОСОФСКОТО ОБЩЕСТВО В БЪЛГАРИЯ

Антропософията е път на познание и себеразвитие, който обхваща сферите на философията и науката, изкуството и социалния ред, предлага духовно-научни методи за развитие на истинско осъзнаване на реалността, дава обективно обяснение за човешката и световна еволюция. Основателят – д-р Рудолф Щайнер (1861 – 1925 г.) предоставя на всяка индивидуалност в пълна свобода обективно да изследва и провери фактите, изнесени от него за видимия и невидимия свят.

СЪДЪРЖАНИЕ

2. Тема на годината – 2012/2013 – Идентичността на Антропософското общество
3. Календарът на душата на 100 години
5. Имагинацията на св. Йоан
6. Интервю с Георги Акабалиев – Секретар на АОБ
9. Пътят през евангелията и търсенето на Христос – д-р Трайчо Франгов
12. „Христос в мен” – Алберт Шефен
13. Самопознанието и обучението в съвременния свят – Й. Елдерхорст
14. Антропософската медицина като приемник на мистериите – интервю с д-р Франциска Келер
15. Новини от Гьотеанума
17. Отговорност чрез познание – Веселина Велкова
Основи на био динамичното земеделие – Хартвиг Елерс
19. Календарът на Мария Тун – Татяна Благоева
20. Мария Тун – In Memoriam
Покана за Международна младежка конференция в Гьотеанума
21. Предизвикателството на Рудолф Щайнер
Потъването на „Титаник” и 1912 г. от живота на Рудолф Щайнер
22. Новини от Общото събрание на АОБ
23. Нови книги от издателство „Д. Даскалов”
24. Антропософски групи в България – контакти

Йоанов поздрав за всички приятели

*На мировата красота сиянието,
То подтиква ме от дълбините на душата
Божествените сили на живота мой
В миров полет да разгърна;
Себе си да изоставя
И с упование да се издиря
В мировата светлина и в мировата топлина.*

Р. Щайнер

„В средата на лятото” – Имагинация
Герхард Райш

Идентичността на Антропософското общество

Тема на годината
2012 / 2013 г.

Няколко месеца след учредяването на Антропософското общество, през септември 1924 г., Рудолф Щайнер говори за неговата идентичност по един изключително скромно и задълбочен начин.^[1] Той описва как зад Антропософското общество тъче духовния архетип на Антропософското общество движение. Той казва, че Антропософското общество трябва да бъде една институция пропита с езотеричния живот на едно духовно движение. Обществото трябва да работи езотерично и да осъзнае своите езотерични измерения. Според Рудолф Щайнер, Антропософията не трябва да се приема само като антропософска субстанция, но и да се „прави“, да се прилага във всички сфери на живота. Рудолф Щайнер описва, че Антропософското общество е могло да бъде учредено и запазено в езотеричен смисъл само въз основа на живите човешки взаимоотношения. Всичко трябва да се основава върху реални човешки взаимоотношения в най-широк смисъл: върху конкретния – а не абстрактен – духовен живот.

Човешки взаимоотношения

На този фон, идентичността на Антропософското общество има различни аспекти. Неговите членове се събират и общуват, като признават духовния свят за основна реалност. През 1923 г. Рудолф Щайнер посочва, че Антропософията не е просто доктрина, а духовно същество, което е най-дълбоко свързано с нас като човешки същества и с нашите взаимоотношения. Като духовно същество, то иска да намери своя дом в Антропософското общество. Този аспект в идентичността на Обществото, който се отнася до съществото Антропософия е свързан с потенциала за развитие и израстване, който живее в нас и с нашите взаимоотношения. Един огромен потенциал се открива и се изживява.

Оттук стигаме до аспекта на кармата в Антропософското общество.

Кармичните процеси вътре в Обществото имат по-дълбоко измерение – измерението на инициативата. В този смисъл ние не приемаме кармата така както я намираме, а можем да добавим нови импулси към нея от самите себе си чрез нашите действия и поведение. Това е възможно и необходимо, откакто Христовото същество става господар на кармата през двадесетия век. Всеки един от нас е призван да осмисли своя принос в съдбата на човечеството.

Именно този Христов импулс поставя пред Антропософското общество като трети аспект на неговата идентичност задачата да свърже възможно най-голямата екзотеричност с истинска и чиста езотеричност. Когато Рудолф Щайнер основава Обществото на Коледната конференция през 1923/24 г. той казва, че ние можем да разрешим този „фундаментален проблем“ само в сърцата си. По-късно той добавя, че езотеричното въщност означава човек най-енергично да се посвети на живота във всичките му дълбини.

Духовно изследване

Четвъртият аспект от идентичността на Антропософското общество намираме във факта, че Обществото счита Школата за духовна наука за център на своята дейност. Школата за духовна наука има за задача да се грижи за Антропософията като духовна наука дадена от Рудолф Щайнер, да я развива по-нататък и да я прилага плодотворно в различните сфери на живота. Антропософското общество има за цел да подкрепя това духовно развитие или изследване. От самото си начало Обществото е поело тази задача и се стреми да я изпълни. Тя се състои в създаването на една атмосфера, която дава възможност на хората да се свързват с Антропософията и да се идентифицират с нея. По този начин възниква една вътрешна необходимост да се представлява Антропософията. Волята да се представлява Антропософията пред и във света е главно условие за членство в Школата за духовна наука. Различните области на приложната Антропософия, които възникнаха в резултат от това се стремят да дадат отговори на фундаментални въпроси на нашето време. Оказването на подкрепа за тези области е четвъртият

аспект от идентичността на Антропософското общество.

Тази Годишна конференция ще бъде посветена на идентичността на Антропософското общество. Маргрет Золстад, Уели Хуртер, Сю Симпсън и Петер Зелг ще открият конференцията с доклади по темата, а членовете на Изпълнителния съвет ще говорят по нея на Общото годишно събрание. Освен посочените по-горе аспекти, идентичността на Антропософското общество има и други аспекти, които могат да се разгледат по-задълбочено в работните групи. Как може съществото Антропософия да присъства по-силно в Обществото? Какви начини на работа биха подпомогнали на това присъствие? Кармичният аспект на Обществото също съдържа много въпроси. Какво е имал предвид Рудолф Щайнер, когато е говорил за важната роля на инициативата в този контекст, ако се замислим, че в кармата може да се намери Христовото същество? Възгледите за отношението между екзотеричния и езотеричния живот също се различават. Ще успеем ли да намерим обща почва без да се налага да изключваме нито публичния, нито езотеричния живот? Рудолф Щайнер казва, че Школата за духовна наука може да се счита за душата на Обществото. Как може това да стане една жива реалност? Възможно ли е да се гледа на Школата за духовна наука не само като на институция, а по-скоро като на душевна и духовна нагласа? Очаква ни още работа и върху връзките ни с различните области на живота. Какви връзки могат да се създадат?

Задълбочавайки тези и други въпроси в работните групи ние бихме могли да познаем и изживеем идентичността на Антропософското общество.

Пол Макай

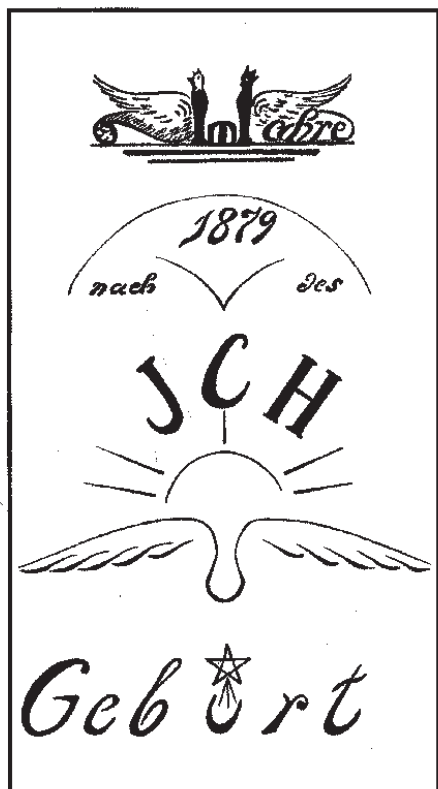
Изпълнителен съвет на ЕАО, Дорнах

[1] Рудолф Щайнер: *Основополагащия камък / Живота, характера и развитието на Антропософията*. GA 260a, лекция от 5 септември 1924 г.

Превод: от английски език
Диана Ботушарова

Препоръчителна литература по темата:
Виж стр. 24

Календарът на душата на 100 години

Корицата за оригиналната книга с Календара, създаден от Рудолф Щайнер за 1912-1913 година.

Всеки, който е запознат с творчеството на Рудолф Щайнер познава и „Календара на душата“, книжката с 52 седмични медитативни строфи от Великден до Великден. Малко хора обаче са запознати с неговата история. Днешната му форма произхожда от изданието през 1925 г., излязло от печат няколко дни след смъртта на Щайнер. Едно от последните неща, които Щайнер е направил е дизайна на корицата и на заглавната страница на Календара. Това е било и първото издание на строфите в сегашната им форма, предназначено за продажба. Седем години преди това, през 1918 г. излиза едно издание с кратко въведение от Щайнер като трийсетата от „Цветните книжки Валдорф-Астория“ – миниатюрни книжки, опаковани с кутиите цигари „Валдорф-Астория“, предназначени за войниците на фронта. Проектът е инициатива на Емил Молт, собственик на цигарената фабрика „Валдорф-Астория“, антропософ и близък приятел на Рудолф

Щайнер, който една година по-късно помогнал да се учреди първото Валдорфско училище в Щутгарт с образователна програма за децата на неговите работници. Молт е бил приятел и с Херман Хесе. Затова, освен че придружава цигарите на фронта, „Календарът на душата“ се издава и като текст в поредица от книжки под редакцията на Хесе, предназначени за германските военнопленници, със заглавие „Истинското изживяване на човешката загадка чрез духа“. Тази поредица е финансирана от Хелене Рьохлинг от Манхайм, но не се продавала в книжарниците.

Самият „Календар“ възниква седем години преди това. Идеята за него хрумнала пред 1911 г. на Имма фон Екхардщайн, член от вътрешния кръг сътрудници на Щайнер от 1904 г. Скоро след това, Мари фон Сиверс (Щайнер) заминава за три месеца в Порторож близо до Триест на Адриатическото крайбрежие по здравословни причини. Имма фон Екхардщайн я придружава. Рудолф Щайнер също прекарвал доста време там, когато не изнасял лекции. Близо до Триест живеели и други антропософи, включително Александър Щракош и съпругата му. Именно в Порторож (букв. „Пристанището на розите“ – бел.пр.) Рудолф Щайнер чул за пръв път да се споменава за календар. Идеята не му харесала особено. След доста разговори, Имма фон Екхардщайн получила задачата да илюстрира календара, следвайки указанията на Щайнер за нови месечни зодиакални знаци, както и за други изображения. Освен това, тя получила и съвет да медитира всяка сутрин върху изгрева на слънцето – събуждала се преди съмване в продължение на седмици наред, за да наблюдава кой зодиакален знак минава по пътя на слънцето. По думите на Марго Рьослер (която рисувала образите върху стъкло), така в душата може „да изгрее интуитивна картина, в която духовните същества населяващи всяко съзвездие намират своя израз“. Тя добавя: „Чрез тази дейност микрокосмосът – човешкото същество – се събужда и ако Христос е водачът на неговата душа, той ще проговори от нея.“

В началото на юли всички си тръгват от Порторож и се отправят за Мюнхен, за да подготвят втората ми-

стерийна драма на Щайнер. Имма фон Екхардщайн отговаря за смяната на костюмите. Същата есен, тя отсяда при д-р Феликс Пайпърс. Пайпърс имал клиника (където работел заедно с Щайнер и върху лечебната последователност на образите на Мадоната) и освен това се занимавал с плановете на сградата, която щяла да се премести до една година от Мюнхен в Дорнах. Имма фон Екхардщайн завършила чертежите в дома на Пайпърс.

Издаването било планирано за края на 1911 г. с безвъзмездната финансова помощ от една фондация за Теософско изкуство. Това се оказал и единственият проект, който фондацията осъществила. Самото отпечатване станало в Мюнхен през март 1912 г., отново под надзора на Имма фон Екхардщайн. Книгите излезли от печатницата през април. Тиражът бил в ограничен и книгата не е била преиздадена.

Рудолф Щайнер получил първите копия в Хелзинки, Финландия, където изнасял лекционния цикъл „Духовните същества в небесните тела и природните царства“. На 11 април той изнесъл специална лекция пред руските членове, които дошли от Москва, за да го чуят. След лекцията, той представил новия Календар за 1912/13 г. с думите „Който медитира върху тези строфи, ще постигне много“.

Календарът съдържа следните особености:

➤ Той започва да отброява годините от Мистерията на Голгота, а не от раждането на Исус. Т.е., времето се изчислява от разпятието и възкресението, които стават на 3 април 33 г. и които представляват събитието, посочено от Рудолф Щайнер като „раждането на Аза“. Затова, Календарът за 1912/13 г. е озаглавен „В годината 1879 след раждането на Аза“.

➤ В съответствие с това, вместо от 1 януари до 1 януари, годината се изчислява от Великден до Великден. Така имаме една подвижна, жива година. С изместването на Великден се измества и годината.

➤ Дванадесет нови зодиакални знаци

➤ Пет нови изображения, разпределени през цялата година, които представляват първите пет големи епохи или фази от еволюцията на зе-

мята, известни в антропософията като Сатурновата фаза, Слънчевата фаза, Лунната фаза, Земната фаза и (бъдещата) Юпитерова фаза. Така, годишният цикъл е поставен в големия цикъл на еволюцията, откровението на който в сегашната земна фаза е мистерията на „човешката форма“, спасена от Христос чрез неговата инкарнация, смърт и възкресение.

➤ Ежедневен календар с основни исторически паметни дни – „дни на мъртвите“ – които дават възможност за медитативно участие в еволюцията на съзнанието.

➤ Лунен календар, извлечен от Ефемеридите. Тук може да се отбележи, че докато зодиакалните слънчеви знаци са пълни с живот, който движи напред духовната еволюция, лунните образи са представени в по-застинали форми.

➤ Седмични медитации, които придружават годишния цикъл наречен „Календар на душата“.

➤ Образ на душата между Луцифер и Ариман (на илюстрацията на корицата) като знак за пътя, който душата предстои да извърви през строфите.

Рудолф Щайнер представя Календара за 1912/13 г. в лекциите си от 23 април и 7 май 1912 г. като го нарича „антропософски календар“ и опит „да покаже какво може да бъде един календар за човешкото съществуване“. Такъв календар „живее“, защото от една страна характерът на времето и силите присъстващи в неговите взаимовръзки и чрез тях са показани в съответствие с техния произход, разпознаваем в „окултните имагинации“ на новите зодиакални знаци. Другата страна разглежда „медитативните строфи“ за всяка седмица от годината. „Те трябва да се приемат присърце, защото в тях има нещо, което може да направи душата жива и което свързва по един жив начин душевните сили със силите на макрокосмоса. Това, което наричаме ход на времето се насочва и ръководи от духовни същества. В действителност, живите взаимоотношения между тях обуславят времето – тъй да се каже, те създават времето. Все пак, доста абстрактно е без да се замисляме да поставим човешкото изживяване на времето – това, което е временно в човешката душа

– паралелно на процесите, които са свързани с времето в макрокосмоса. Напротив, вие ще видите, че в тези строфи са дадени съвсем други изживявания – изживявания, които до известна степен нямат нищо общо с времето. Ако накарате тези строфи да заживеят в душата ви, вие ще познаете как тя изживява връзката между центъра и периферията на сетивния опит. Тази връзка може да се промени с медитациите. Имагинациите, които ще създадете за взаимоотношенията на съществата, които обуславят хода на времето с тези 52 медитации ще ви даде възможност да намерите пътя от микрокосмоса към макрокосмоса.“

Пак в тези лекции, Щайнер говори за раждането на Аза 1879 години по-рано през април 33 година – първият Великден. Това е важно поради много причини, но в контекста на календара е особено важно, защото раждането на Аза е фундаментално и разкрива важна характеристика на връзката микрокосмос – макрокосмос. Тази връзка може да се направи именно чрез силата на Христос, която работи в човешкия Аз. Човечеството е родено като микрокосмос от макрокосмоса на звездите. В този микрокосмос Христос слиза, ражда се, живее, умира и възкръсва, за да припомни на човечеството макрокосмическия му произход. Затова върху Великден трябва да се медитира във връзка с Аза и затова Великден трябва да бъде подвижен празник, а не фиксиран по материала-листичен начин.

Най-общо казано, целта на Календара е да постави човечеството отново в сред космоса – в пространството и времето, но не илюзорното пространство и време, които изживяваме в обикновеното си съзнание. Рудолф Щайнер говори за факта, че ние сме станали „космически отшелници“, загубили сме живия език на звездите, на който все още са говорили древните народи – вай-вече египтяните и халдеите, на чиято културна епоха нашата се явява в известен смисъл отражение. В съвременното опразнено и напуснато звездно пространство, осеяно тук-там с мъртва материя, Рудолф Щайнер донесе своя нов Календар, в който космосът отново ни проговаря.

Йероглиф в хода на годината

Десет години преди началото на XX век зазоряването на една нова епоха се усеща най-вече в областта на изкуството. То разкрива един дълбок стремеж за по-съзнателно и пълноценно участие в годишните сезони. Този стремеж намира художествен израз в стихосбирката на Щефан Георге „Годината на душата“, издадена през 1897 г., в която немският поет дава култов израз на изживяванията на душата през сезоните. По същото време се появява и известната трилогия „Природа-Живот-Смърт“ на италианския художник Джовани Сегантини, в която той изобразява в живописна форма също един вид година на душата. Малко покъсно, през 1912 г., излиза „Календара на душата“ на Рудолф Щайнер. Неговите строфи не са „стихотворения“; те свързват хода на годината с различни настроения и качества на душата. Те не са израз на душевни размисли или чувства – в тях са показани съотношения между състояния на земята и душевни качества по такъв начин, че да осъзнаем тяхното взаимодействие, например как се появява в човешката душа като любов и дейност това, което може да се изживее в света навън като светлина и топлина... Бихме могли да кажем също така, че те представляват нова обективна психология на вътрешната същност на всеки човек, който от „космически отшелник“ става сложен „йероглиф в хода на годината“

Петер Рот

Според **Карл Кьониг**, следната медитация, дадена от Рудолф Щайнер може да бъде наш водач в Календара на душата.

**Търси в собственото си съществуване
И ще намериш света.**

**Търси в просторите на света
И ще намериш себе си.**

**Виж как се люлее махалото
Между себето и света.**

**Тъй пред теб ще се открие
Мировото съществуване в човека и
Човешкото съществуване в света.**

Кристофър Бамфорд

Превод: Д. Ботушарова

Имагинацията на св. Йоан

Трябва да си представите всичко това като една имагинация. Тези неща са съвсем реални, но за тях не може да се говори така, както физикът говори за позитивно и негативно, за потенциална енергия и т.н. За тях трябва да се говори с картини, които ще живеят в душите. Всичко, изразено в тези живи картини обаче е реалност, то е там.

За духовното наблюдение тази картина се появява като един вид кульминация. Горее, озарен сякаш от силата на погледа на Уриел – гълъб. Сребърно искрящото синьо долу, възникнало от дълбините на земята и свързано с човешките слабости и грешки се съсредоточава в образа на Земята-Майка. Дали тя се нарича Деметра или Мария, образът е на Земята-Майка. Така че когато насочим поглед надолу, ние не можем да не съединим в имагинация всички тайни на дълбините, които формират Земята-Майка на цялото съществуване; а в това, което се устремява в течащата форма горе – да почувстваме и изживеем Духа-Баща на всичко около нас. И сега ние виждаме резултата от съвместната работа на Духа-Баща и Земята-Майка, съчетал така красиво в себе си хармонията на земното сребро и на небесното злато. Между бащата и майката ние виждаме Сина. Така възниква имагинацията на Троицата, която е истинската имагинация на св. Йоан Кръстител. Нейният фон е Уриел, съзидателния, предупреждаващ Уриел.

Това, което представлява всъщност Троицата не трябва да застава догматично пред душата ни, за да не се създаде впечатлението, че такава идея или картина на Троицата е отделена от тъкането на космическия живот. Напротив, в средата на лятото Троицата се явява като откровение от центъра на космическия живот, на космическата активност. Тя се явява с вътрешно убедителна сила, ако човек първо е проникнал в мистериите на Уриел. Ако трябва да изобразим по този начин времето около празника на св. Йоан, задният фон трябва да е сводест или куполовиден и образът на Уриел с жеста му така, както описах. На този фон трябва да се появи една жива картина с имаги-

нацията на Троицата. Необходима е специална композиция; въздействието трябва да бъде като от рисунка, направена в момента, може би с художествено използване на изпаряващи се вещества или нещо подобно. И ако успеем така да извикаме истинската имагинация така, че хората да станат нейни свидетели, това трябва да стане именно по времето на св. Йоан Кръстител. По времето на Великден имаме пълната картина само ако можем да я пресъздадем в драматична форма, с присъствието на Рафаел като учител в мистерийна драма, която да се представи по това време; Рафаел, който въвежда човечеството в тайните на изцеляващата природа, на изцеляващия космос. По същия начин, по времето на св. Йоан Кръстител всичко, което може тогава да се види в тъчащи картини трябва да се трансформира в една силно въздействаща музика, така че космическата мистерия, която човечеството може да изживее през този сезон на св. Йоан да заговори на сърцата ни.

Да си представим как всичко, което описах намира художествен израз в изящните изкуства, от една

страна. Но изживяното по този начин трябва да се оживи и от музикалните тонове, изразени в поетичния мотив звучащ в душите ни, които се стремят към величествения Уриел. Уриел действа в светлината и извиква в нас могъщия образ на Троицата. Сребърният блясък, който свети отдолу нагоре и се разкрива във красотата оформена от светлината горе трябва да намери по времето на св. Йоан подходящо музикално изражение. Така чрез тези музикални хармонии трябва да намерим нашата собствена вътрешна хармония с космоса, защото в тях трябва да прозвучи тайната на нашето съвместно съществуване с космоса по времето на св. Йоан. Всичко това трябва да се изрази с му-

зика, така че поглеждайки нагоре във висините в съзерцание на тъчащото космическо злато да видим нажежената до бяло форма на Уриел, който се появява от златната светлина и отправя поглед и жест надолу към земята, както описах. Всичко това не трябва да има фиксирана форма, а да бъде в живо движение. Чрез този небесен мотив можем да се почувстваме свързани от една страна със сияйната космическа интелигентност.

От друга страна, в дълбините се чувстваме свързани с проявата на фиксирана форма, с това, което е потопено в синкавия здрач излъчващ сребристыя блясък. Там долу, ние чувстваме материалната основа на активното духовно съществуване. Висините стават мистерии, дълбините стават мистерии и самите човешки същества стават една мистерия в мистериите на космоса. Чак до костите си човек може да почувства кристалоформиращата сила. Но той може да почувства и как същата тази сила е в космически съюз с живата сила на светлината горе в небето. Хората могат да почувстват как цялата моралност на човечеството живее и съществува както в мистериите на висините и на дълбините, така и в техния съюз. По този начин те ще почувстват, че не са разделени от света около тях, а са поставени вътре в него, свързани със сияйната интелигентност горе, в която изживяват като в утробата на целия космос своите собствени най-добри мисли. Те ще почувстват свързани чак до костите си с космическата кристализираща сила долу – и ще почувстват как двете отново се свързват в едно. Те ще почувстват своята смърт свързана с духовния живот на космоса и как този духовен живот жадува да събуди и да създаде чистите като кристал сили и сребристо-просветващ живот сред земната смърт.

Всичко това също ще трябва да прозвучи в музикални тонове – тонове, които ще понесат тези мотиви на крилата си и ще ги направят част от човешкото изживяване. Защото тези мотиви са там. Няма нужда да бъдат измислени, те могат да се прочетат в космическата активност на Уриел. От този момент нататък, имагинацията преминава в инспирация.

Откъс от лекция на Р.Щайнер, изнесена на 12.10.1923 г., Дорнах.

Превод: Диана Ботушарова

Трябва ни стремеж и вътрешна честност към Антропософията

Интервю със Секретаря на АОБ – Георги Акабалиев

Визитка: Георги Акабалиев – роден на 7 май 1958 г. Завършил математическата гимназия в Пловдив, след което - специалност Математика и информационни технологии в СУ "Св.Климент Охридски" в София. Попаднал по разпределение в Стара Загора, където една-две години е бил учител по математика, а след това научен работник в научния институт към ДЗУ. Дълги години работи във "Вивак-ком". През 1991 г. намира групата "Рудолф Щайнер" в Стара Загора, чийто ръководител е от 1995г. до днес. От 1992 до 1997 г. работи като сътрудник в издателство "Димо Даскалов". Член на Първи клас от 1999 г., четец на Първи клас от 2004 г. Председател на АОБ от 2001 до 2009 г., Секретар на АОБ от 2009 г. до днес. Лидер на много инициативи, една от които биодинамичното земеделие в Стара Загора.

– Г-н Акабалиев, как се разви антропософският живот през последните 20 г. в България?

Аз се включих в този живот през есента на 1991 г. (точно преди 20 години) в съществуващото вече дружество в Стара Загора. По това време имаше още две сдружения в София, а малко след това и трето. Всеки момент се очакваше да излязат на пазара първите книги на Рудолф Щайнер на български език. Димитър Димчев и Йордан Димитров имаха вече контакти с Дорнах и антропософските общества в Германия и Англия. Те бяха хората с опит и познания във групата. Също и Недялко Абаджиев. Въобще Димо Даскалов и групата, която той беше събрал около себе си приживе оказваше голямо влияние на всичко свързано с Антропософията в Стара Загора и това до голяма степен продължава и сега. Всички имаме

голям ентузиазъм и четяхме здраво книгите на Рудолф Щайнер. Сега като си спомням за онова време и все ми се струва, че денонощията тогава бяха по големи, а седмиците по-дълги! Имаше време за всичко! Постепенно се свързахме с приятелите от София, започнахме да си гостуваме и да си изнасяме лекции. Започнахме да празнуваме четирите годишни празници. Всяка пролет и есен Мария де Зваан внасяше своя неповторим артистичен елемент в нашия антропософски живот. Сформирана се първият окултен клас в който уроците се четяха на руски език от Ханс Хаслер. Създаде се една атмосфера на общност в която можахме да се обединим в единно антропософско общество в България на празника Архангел Михаил през 2001 г.

Тогава Мехтелд Каман сподели, че тя възприема като един окултен закон за България необходимостта от 10 години, които трябва да изминат от зараждането на една идея до нейното практическо реализиране. В подтекст на това изказване стоеше изживяването, че в България нещата стават трудно. Няколко години по-късно и аз имах същото изживяване. Образно, макар и малко на шега, може да се каже, че ако архангелите имаха професия, архангелът на българския народ би трябвало да е ваятел-каменар. Твърдостта на българската душа е сравнима само с твърдостта на камъка в природния свят. Както каменарят има нужда от железни инструменти, така и този, който иска да работи с българската душевност има нужда от желязна

воля, и от огромно търпение и спокойствие. Тези, които търсят бързи и лесни резултати се разочароват и си тръгват. Двойно наградени са майсторите ваятели, които остават, защото про-изведеното в душата остава здраво и устойчиво, като че ли неподвластно на времето. Всичко казано важи с пълна сила и за антропософския живот в България. Независимо от разнообразието на темпераменти и характери тази твърдост на душата винаги и постоянно се проявява. Това е характерен елемент. От него произтича и това, че все още нямаме проявени форми в практическата антропософия. За това ще ни трябва повече време, но затова пък ще стоят здраво и стабилно в света, като „дялани камъни“. Всяко нещо става като му дойде времето, иначе се получават деформации.

– Какви предизвикателства стоят пред българските антропософи днес?

Най-голямото предизвикателство за всеки антропософ днес е да намира време за заниманията си с антропософия. И всъщност не само време. През последните години и в България все повече навлиза една силно ариманизирана духовност, подпомагана от Луцифер, която се опитва да завладее времето, пространството и душевните сили на всеки човек посредством привидно заливащи го по необходимост събития на живота. И ако човек, съзнателно и упорито, не си отделя време, пространство и душевни сили за занимания с антропософия никога няма да се измъкне от тази привидна необходимост. Постоянно ще има да разрешава някакви лични, семейни, служебни, финансови и какви ли не още проблеми. Ако си каже: аз сега да се справя с този проблем пък после ще се отдам на антропософия, то това последното обикновено не се случва, защото веднага ни залива следващият проблем. Да, това днес е едно сериозно предизвикателство!

Друго предизвикателство е езиковата бариера. Благодарение на издателство „Даскалов“ и няколко други издатели имаме доста преведени книги. Но ние сме малко общество и нямаме много събития. За това какво

се случва в Дорнах, в Германия, в Холандия, във Франция и пр. по света до нас достига много малко, всъщност толкова, колкото няколко души успяват да преведат и споделят.

Пред българските антропософи все още стои предизвикателството да застанат пред българското общество като носители на практически инициативи. Това по същество е един социален въпрос и засега влиянието на антропософията върху социалното устройство в България е пренебрежимо, ние сме само наблюдаватели.

– Какви конкретни стъпки бихте препоръчали на антропософите през тази година?

Не бих искал да давам препоръки! По скоро бих желал да кажа някои неща под формата на пожелания. И най-напред пожелавам на всички да намерят време, ентузиазъм и средства за да присъстват на конференцията през септември тази година в София. И не само на конференцията. Предполагам, че празникът за Рождество ще бъде в Стара Загора. Пожелавам на всички да дойдат и на празника в Стара Загора. Трябва да имаме доверие и да подкрепяме инициативите, които се предлагат в обществото. Тогава ще имаме смелост и за собствени инициативи, защото ще знаем че ще бъдем подкрепени. Ето например една конкретна стъпка, възможна за всеки, който чете тези редове. За една година да участва максимално във всички събития, които предлага антропософията в България. И догодина по това време всеки сам да си прецени как е повлияло това на живота му и на отношенията му вътре в Антропософското общество.

– През последните години ЕАО се сблъсква с все по-нарастващи трудности. Как Вие виждате причините за това?

Аз съм по природа непоправим оптимист. Трудно би могъл някой да ме убеди, че трудностите се умножават или нарастват. Част от тези трудности произтичат от факта съобщени от Рудолф Щайнер, че Антропософското общество има могъщи врагове. И те са могъщи именно защото на Антропософското общество му е присъща огромна духовна сила. Така

че съществуването на трудности не е изненада за нас, а резултат от дейността на враговете ни. Друг въпрос е доколко АО или отделни негови членове са готови да преодоляват пречките или да се справят с трудностите.

В края на своя живот Рудолф Щайнер предрича подем за антропософията в началото на следващото столетие, т.е. сега. Такъв забележим подем обаче не се наблюдава засега. Дали е все още рано? Или пък антропософите не успяха да разгърнат своя потенциал през 20-ти век и враждебните сили успяха да блокират възможността за подобен подем? Не знам какъв е отговора. Но това, което виждам навсякъде е подем в развитието на материализма и това е което властва в човешките души днес масово. В резултат все по-малко и по-малко хора ще намират път в душата си към антропософските истини.

Следователно един подем в антропософския живот би се изразил не в това, че много хора ще прегърнат антропософската духовна наука, защото видяхме че всъщност става точно обратното, а че антропософите силно ще повлияят в света чрез това, което вършат, чрез инициативите, които осъществяват в света. И ако това е така, то в България ни предстоят големи дела. Остава да видим ще се намерят ли хората, които ще ги извършат!

– При какви обстоятелства срещнахте Антропософията и как тя повлия в живота Ви?

Когато се връщам в спомените към фактите на живота си откривам съвсем сигурно, че останах в Стара Загора само защото трябваше да се срещна и свържа с антропософията, не другаде а именно в Стара Загора. През годините бях три пъти, така да се каже, съблазняван да се преместя в София, но се отказах, макар че и до днес не чувствам Стара Загора като мой град. Аз съм изглежда тук само по работа.

Срещнах се с антропософията съвсем „случайно“. У една позната прочетох откъс от „Как се постигат познания за висшите светове?“. Бях пораснал, възпитан и обучаван в атмосфера на материализъм. А в тази книга за човешкото същество се гово-

реше по съвършено различен начин. Това ми направи впечатление и като разбрах, че д-р Димчев е човека, който може да ми отговори „Що е то антропософия?“ веднага се свързах с него и си уговорих среща. Тази среща ще остане завинаги запечатана в паметта ми. Поисках си книга и Димитър ми даде „теософия“. Четох я цял месец и чак на последната глава, където се описваше пътят на познанието пред очите ми като че ли се отвори завеса и аз ясно видях – това е истинският път на познание, който човек може да следва. Понеже по това време се занимавах с научна работа свързана с когнитивните способности на човека видях също ясно, че що се отнася до човека, съвременната наука крета по обиколни и несигурни пътища. И така аз тръгнах по пътя на познанието, който предлага Рудолф Щайнер, та и до днес.

Много неща се промениха в живота ми, както външно, така и вътрешно. Най-голямата промяна е свързана с това, което ние най-общо наричаме „христология“, защото трябваше да започна от абсолютната нула. И днес имам още да наваксам. Но в определен момент от живота пред мен застана сериозният въпрос: дали да се насоча към религията и да стана пастор в Християнската общност (което не изключва антропософията) или да си остана само антропософ. В крайна сметка реших, че съм само антропософ, заминах веднага за Дорнах и поисках да стана член на окултния клас като поех и определена отговорност за организирането на класа в България. Това стана през 1998г и оттогава антропософията е главен, основен акцент в живота ми.

Още от самото начало, от първите години, имах един вътрешен стремеж антропософите да са единни. Струваше ми се неестествено да има отделни дружества в Стара Загора, отделни дружества в София. Преодоляването на тази разпокъсаност изживяхах като един вид задача, мисия на живота ми. Когато през 2001 година това стана възможно и основахме Антропософското общество в България почувствах огромно облекчение и освобождаване. От тогава се чувствам свободен сам да избирам задачите си в света. Може да се каже,

че днес все още съм в процес на търсене на следващата си сериозна задача. Или може би търся определени хора?

– Какви размисли предизвика у Вас честването на 150-годишнината от рождението на Рудолф Щайнер? А 10-годишнината от основаването на АОБ?

За мен тези „кръгли“ годишнини нямат някакво особено значение, но във външния свят това прави впечатление.

Ние като антропософи носим и известна отговорност и към името Рудолф Щайнер. 150-годишнината бе удобен случай това име да бъде чуто и от много хора извън антропософското общество. Добре би било всеки годе образован човек да знае името на Рудолф Щайнер и за антропософията, като резултат на жизнената му дейност. През 2011 г. десетки хиляди хора в целия свят можах да чуят за него чрез множеството публични срещи, изложби, лекции, представления и др. От друга страна вътре в антропософското общество бяха импулсирани да се задълбочат наново в живота на Рудолф Щайнер. При нас например д-р Димчев изнесе прекрасна лекция, която за българските антропософи бе истинско събитие.

А конференцията, която организирахме през есента на 2011 г. в София бе за нас един голям празник. Първо защото, както се вижда, можем да си позволим подобно нещо веднъж на 10 години. Второ, защото се предполага, че ще дойдат много повече хора от обикновено. А антропософията оживява в срещите между хората, иначе е само познание. И трето, можахме да чуем цял куп интересни лекции и представления, а това е нещо, което не се случва толкова често. А най-интересен и важен за мен беше разговорът в последния ден за задачите на антропософията и как ги виждаме ние в България. Това е тема, която би трябвало да вълнува всеки антропософ, ако той е вътрешно честен към антропософията.

– Как се развива биодинамичното земеделие у нас и какво може да даде истински тласък в развитието му?

Всъщност би трябвало да кажем,

че биодинамичното земеделие у нас почти не се развива. Чувал съм че има една ферма в Средец, но не съм бил там и нямам връзка с хората там. От няколко години антропософската фармацевтична фирма ВАЛА се опитва да започне биодинамично отглеждане на маслодайни рози, но засега проектите не са много успешни. Таня Благоева от много години работи упорито за внедряването на тези импулси в българското земеделие. На нея дължим и появяването на български език на календара на Мария Тун – едно много ценно помагало за всеки, който иска да работи с методите на биодинамичното земеделие. Преди няколко години в Стара Загора се събрахме група ентузиастични с градини и решихме, че след като сме антропософи, градините ни трябва да бъдат биодинамични. В началото ентузиазмът бе толкова голям, че даже регистрирахме сдружение, но засега то е само на книга и съществува само като потенциал за бъдеща работа. И градините ни не са напълно биодинамични, но поне частично правим каквото е възможно. Като най-големия ни успех е, че си правим собствени биодинамични препарати (не всички, но почти). И като любители градинари трупаме опит и експериментираме, а това е добра основа. Като всяка антропософска практическа дейност също и биодинамичното земеделие в същността си е неогоистично. В съвременната ориентирана към печалбата икономика, то трудно може да бъде обосновано. Необходими са хора с разбиране какво правят и с морална фантазия как да го направят. Но земеделци антропософи засега няма!

Например сега с всеки изминал ден проблема с качеството на храната става все по-сериозен. И много, особено млади, хора виждат и разбират това, искат да ядат качествена и хубава храна каквато трудно се намира (в магазините вече почти няма такава). Ето това е една добра предпоставка за някой, който би искал да помага на тези млади хора. А те искат не само храна, те искат по-добри училища за децата си, по-добра медицина и т.н. Обществото май иска от нас повече отколкото можем да му дадем засега.

– Друга любима тема Ви е „Ми-

сията на изкуството”, днес този въпрос е много актуален. За нас е интересно как се пречупва тази тема през Вашата лична опитност?

Силно е да се каже, че това е моя тема, поне не в интелектуален смисъл. Аз израснах и живях дълго време без никаква връзка с изкуството като цяло. Майка ми беше учителка по математика, баща ми по физика, а аз израснах като математик, изцяло потопен в абстрактното логическо мислене и съответното природонаучно познание. За пръв път чрез Мария де Зваан, почти на 35 години, се срещнах едновременно със света на приказките и рисуването. Като дете обичах приказки, но чак сега започнах да разбирам защо децата обичат приказки. Образите и събитията оживяха като имагинации и се разкри дълбоката духовна мъдрост скрита в тях. От друга страна се оказа, че е възможно човек да изрази съдържанието на душата си не само чрез мисловни форми предадени чрез говора в думи, но и чрез комбинацията на цветове и форми върху лист хартия.

И до днес не съм „почитател“ на изкуството, в смисъл да ходя на концерти, изложби, представления и пр. Също така не съм и търсач или любител на шедьоври или майсторски изпълнения. За същността на тези неща трябва да се произнесе някой друг. Аз се опитвам да се свържа с различните изкуства чрез лична опитност и като необходимост за душата. И съм много благодарен на хората, които ми помагат за това. На Мария де Зваан, на диригента и колегите ми в читалищния хор, на Стоян Радев който ме научи да си свирукам на блок флейта, на Богдана Вулпе от която научих много при последната подготовка на коледната пиеса и др. Напоследък започвам да си мисля за евритмията и ако Диана Демирева започне някакъв начален курс ще гледам да намеря време и за това.

А иначе в контекста на общочовешкото развитие темата е много актуална, но аз мога да говоря за това само в общ план и не мога да давам примери. А когато се говори за изкуство трябва да се дават примери, иначе става абстрактно.

Светлана Желева,
Антропософски Вести

Пътят през евангелията и търсенето на Христос

Отново се намираме в едно време, което трябва да изживеем с нашите души. Днес е Лазаровден, утре е Цветница по календара на източноправославната църква, и това е Космическият Великден. Така, че нашите души трябва да живеят в тази двойственост. Всъщност, навлизайки в духовните неща, ние разбираме, че навсякъде има една двойственост, колкото и да искаме тук, на Земята нещата да бъдат семпли и ясни. Ако погледнем и в Антропософията, ще видим, че и тук има два Исуса, две Марии, двама Йоановци.

От една страна трябва да изживеем Лазаровден днес, а от друга - вчерашния ден бе деня на космическата Голгота, също и деня, в който Рафаел умира на 6 април, на Разпети петък. Знаем, той се ражда също на Разпети петък и 37 години по-късно, пак на Разпети петък умира. В тези два дни се събират и Мистериите на двата Йоана – единият е Йоан-Лазар, а другият – Йоан Кръстител, който се преражда като Рафаел.

Доколко човешката душа в това време наистина се нуждае от вяра и познание за Христос и Мистерията на Голгота? Честно да се запитаме: „Стреми ли се съвременният човек към едно такова познание?“

Преди 100 г. Р.Щайнер в рамките на няколко години изнася цикъл от лекции върху Евангелията и още тогава казва, че за съвременния човек те са неизползваеми. Съвременният човек, четейки тези Евангелия не може да достигне до духовните истини, които са вложени в тях. Но не е било така през цялото време, през тези 2 хил. години.

Хората са чели Евангелията през столетията по един по-различен начин. Те не са били толкова ин-

телектуални, толкова начетени, но те са изживявали всяка една сцена, всеки един образ от тези Евангелия, които са се запечатвали в тяхното съзнание, в тяхната душа. Това е бил основния път, през който те са преминавали. Те са получавали своята духовна храна, сила, чрез тези Евангелия. Истините от тези Евангелия са струяли към тях като една утеха и те са определяли техния морал и поведение.

Преди 100 г. Р.Щайнер отбелязва, че без антропософското тълкуване на Евангелията, те ще бъдат загубени за човечеството, за епохите, които идват. И тогава, той решава като един духовен дълг към човечеството, да изнесе няколко цикъла лекции върху тези Евангелия, а по-късно и едно Пето Евангелие. А също да направи един друг цикъл – „От Исус към Христос“. Говорихме вече за този 100 – годишен ритъм. И евритмията и „календар на душата“ стават на 100 г. Евангелията, за които говорим, направиха 100 г., „Мистериите драми“-също. Като един ритъм идват и се повтарят в живота. На нас ни се дава този шанс да изживяваме събитията от тези 100-години и в следващите 13 години.

Всъщност, човек сега иска да осъзнае себе си като душа и като дух. Естествено, това познание, все още липсва и ако душата се нуждае

от вяра, и тази вяра е водила хората към Евангелията, сега човек е повече устремен към духа, макар и да не го осъзнава. И този дух носи стремежа към познание. Доколко можем да съчетаем стремежа към познание, към духовните истини с вярата? Доколко те се изключват и доколко могат да бъдат свързани? Душата на човека се нуждае от тази вяра. И ако я няма тази вяра, тя трябва да отрече Христос. А човешкият Дух иска да търси и да намира духовните истини.

Точно преди 100 г., през април Р.Щайнер говори и за трите пътя към Христос. По една случайност и нашата лекция, съвпада с тези столетия. И Р. Щайнер говори за тези три пътя- пътя на Евангелията, пътя на вътрешните опитности и пътя на Посвещението.

Пътят на Евангелията, който сега не може да бъде ефективен се превръща в йезуитски път. Основният път, който Р.Щайнер препоръчва е пътя на Посвещението. Но имайки Антропософията, която ни дава духовните истини и познания, ние ще се опитаме да навлезем в тези Евангелия и по един духовнонаучен начин и да тълкуваме събитията, които са се случвали там, в онова време. От друга страна можем да се запитаме: „Наистина ли тези събития, описани в Евангелията продължават да се случват на един по-висш план и дали те наистина повлияват на човешкия живот. Дали само механично празнуваме тези празници или съзнаваме, че всяка година някакъв духовен импулс в съответния ритъм навлиза в човешките души? Живейки в епохата на съзнателната Душа, ние трябва да си зададем този въпрос по един осъзнат начин. Вървейки по пътя на Антропософията, можем много лесно да се откажем от Евангелията, да кажем, че това ни е напълно достатъчно. Но те са тук, и ако антропософията не направи това усилие за тълкуване на Евангелията, те постепенно ще бъдат загубени. И затова, ние се опитваме по един антропософски начин да хвърлим светлина върху

тях. Още повече, всички социални въпроси и проблеми, които възникват не могат да бъдат разрешени без едно познание върху събитията, които са се случили преди 2000 години.

Навлизайки все повече в живота и обществото, ние имаме да водим разговори и дискусии с хора от други духовни течения и единствено доброто познаване на Евангелията, както и духовното им тълкуване могат да ни дадат сили и средства да можем да бъдем на висота в тези общувания. Единствено Антропософията може да даде отговор на много от нещата, които се случват в Евангелията, всички тези сцени на Възкресения, изцеления, умножаване на хляба, срещите, разговорите, няма как да бъдат разбрани без Антропософията.

И така, ние отново си задаваме този въпрос „Как всички тези събития от Кръщението, през Голгота до Петдесетница, се отразяват в човешкия живот. И може би, развивайки нашето съзнание, издигайки го на една по-висока степен да можем да намираме тази връзка, тези отражения на духовните истини в нашия живот, в нашето битие. Разбира се, въпросите трябва да бъдат зададени, трябва да се поиска, да се почука, за да се получи отговор. Знаете, Р. Щайнер също е очаквал отговор на своите въпроси. И така, нашият дълг налага търсенето на тези отговори.

Нека се върнем отново към тези два дни – днешния и вчерашния и времето между тях. Няма как да разберем тази индивидуалност Рафаел и неговата връзка в историята, как той в предишните инкарнации като Йоан Кръстител се превръща в един Предтеча на Христос. Как в следващата си инкарнация като Новалис е Предтеча на Етерния Христос. И другата индивидуалност – Лазар-Йоан, който бива възкресен от Христос. При тези възкресения, а преди това и за изцеленията, техният отговор може да бъде намерен единствено, ако приемем, че съществува карма и прераждане. Пътят, по които минаваха тези души, както на

Лазар, така и на момчето от Яир, изживяването на смъртта и възкресенията бяха събития, които са се случвали в предишните им животи. Тогава те са минавали през посвещения и сега отново тяхната смърт е едно ново посвещение. А тези смърти и възкресения трябваше да подготвят другата смърт и Възкресение – тази на Голгота. Тези индивидуалности, които преминаха през това Посвещение и бяха посветени от Христос, върнати и възкресени от Христос, те продължиха в следващите си инкарнации да служат на християнството и на Христос. Единият като посветен в 3 в., по-късно в 9 в. се прероди и търсеше Светия Граал, Парсифал, а другият – любимият ученик на Христос, който трябваше да остане, докато отново дойде Христос и да подготвя през тези 19 века второто идване на Сина Човешки.

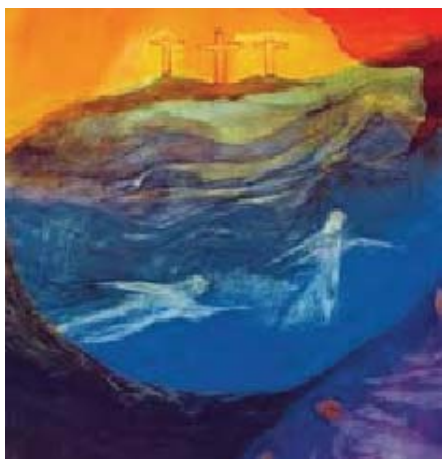

Ние няма как да разберем изцеленията, които се случват, без Антропософските познания за човека, за човешките тела, това, което е действало в човешките тела и как всъщност греховете, отпечатани в астралното и етерното тяло са се превръщали в пречки, в източник на болести. И цялото това лечение, които извършва Христос, произнасяйки думите: „Прощават ти се греховете!“ е насочено към грехове, които не са възникнали в този

живот. 12-годишната дъщеря на Яир е свързана с една друга жена, която от 12 години, боледува от кръвотечение и за да излекува момичето, преди това Христос трябва да излекува тази друга жена, която се допира до дрехата Му. Христос усеща как една жизнена сила изтича от него и лекува. След това Той отива и лекува дъщерята на Яир. Тези 12-годишни периоди имат своето значение. Всяка една цифра в Евангелията има много по-дълбок окултен смисъл, отколкото ние предполагахме.

Никои тълкувател на Евангелията, който няма познания по Антропософията, трудно би изтъкувал тези години, цифри, знаци, които съществуват в тях. Даже и с умножението на хляба, след като се случва, Христос ги пита – „Като нахранихте със 7 хляба 4-те хиляди, колко коша останаха? Или с 5 хляба 5-те хиляди?“ И докато учениците не могат да разберат, той ги пита: „Не ви ли стана ясно?“

Ето, ние стоим, четем, и ако нямаме това обяснение от Антропософията, няма как да стигнем до тяхното значение. Седемте хляба за 4-те хиляди са 7-те небесни хляба или дневни Съзвездия за хората от Четвъртата епоха и те са се хранели духовно по този начин. Докато, 5-те хиляди сме ние в Петата епоха и ще се храним от тези 5 небесни хляба, т.е. Петте нощни Съзвездия. Разбира се, много по-дълбок е смисълът на всичко това. Но ние търсим да разберем смисъла на всяка една история, на всяка една притча. Няма как да разберем притчите, които разказва Христос на другите хора, а пред своите ученици Той ги тълкува. Притчите са само за тези, които няма да могат да разберат по-дълбокия смисъл, и затова само пред учениците Той може да ги тълкува. Няма как да разберем Притчите за талантите и много от съвременните хора, отваряйки Евангелията се сблъскват с една социална несправедливост, която едва ли не Христос проповядва. Хората, развивайки разсъдъчната

Душа, развивайки логиката, искат да намират една утеха в Евангелията, но придържайки се само механично към разказа на евангелиста, виждат, че има неща, които не им харесват – на този, които има ще се даде, а от този, които няма, ще се вземе.

А всъщност, на всеки от нас са поверени таланти. Там става въпрос за пари, но всеки носи своите духовни и душевни способности. Някои прави усилия да ги развие и на него му се дава. Друг не иска да направи усилията и му се взема. Тази притча, както и притчата за 10-те девици касаят Второто пришествие на Сина Човешки. В някои от притчите, Той подготвя учениците за своето Второ пришествие, а преди това за пътя, който го очаква – към Голгота. Разбирането на Мистерията на Голгота е всъщност основният въпрос в нашето земно, човешко битие. И от степента на това разбиране на Голгота зависи нашия път към Христос в Духовния свят.

Но това разбиране е свързано с едно изживяване – човешката душа трябва да се обърне към спомена и отново да изживее това Събитие. Естествено, това изживяване и това разбиране дават едно окултно познание. Мистерията на Голгота е едно събитие, което се е случило тук, на Земята и не е имало свой духовен първообраз в Духовния свят. Но, след Голгота, тя се намира в Духовния свят, в Хрониките Акаша. И даже да не съществуваха Евангелията, духовният изследовател би могъл да прочете

всичките тези събития за Мистерията на Голгота в Хрониките Акаша. Разбирането на всяко едно от Евангелията също налага познания за човека и за Духовния свят. Евангелието на Матей е всъщност Евангелие за Четвъртата епоха. В сегашната Пета епоха е актуално Евангелието на Марко, в следващата Шеста – на Лука, а в Седмата – на Йоан. Тези 4 Евангелия могат да бъдат отнесени и към 4-те тела на човека. Евангелието на Матей – към физическото тяло, на Марко – за етерното тяло, на Лука – за астралното и на Йоан – за Аза. Докато в Евангелието на Лука срещаме любовта и състраданието – даже и в последните слова на Христос от Кръста: „Отче, прости им, те не знаят какво вършат!“, „Още днес ще бъдеш в рая!“, Отче, в Твоите ръце предавам Духа си!“ – струи любов, вяра и надежда.

В Евангелието на Йоан намирам Слово, което идва от Духовния свят и създава всичко тук, Слово, което се превръща в наш Аз. Какво би настъпило с нашите Азове, ако Христос не би слязъл тук на Земята?

Човешката еволюция вървеше надолу в материалното и човешкият Аз ставаше все по-егоистичен. Нямах да може да възникне човешката любов, братството, стремежът нагоре към Духа. Идването на Христос е всъщност изпълването на човешкия Аз с пламъка, с огъня на Христовия Аз. Човекът носи своя съд, и Христос е този Аз Съм, който изпълва със съдържание човешкия Аз. И в Евангелието на Йоан намирам много често израза „Аз съм“, повторен 7 пъти – „Аз съм“.

- „Аз съм Хляба на Живота“
- „Аз съм Светлината на света“
- „Аз съм Вратата“
- „Аз съм Добрият пастир“
- „Аз съм Лозата“
- „Аз съм Възкресението и Живота“

- „Аз съм Пътят, Истината и Живота“

И още 7 пъти „Аз съм“, непрекъснато го чуваме от Христос това „Аз съм“.

И да се върнем пак към Мистерията на Голгота. Нека си представим този петъчен ден, с Кръста, с Разпятието, Йоан и Мария под Кръста. В Евангелието на Йоан намирам, че под Кръста стояха майка му, сестрата на майка му – Мария, Мария Магдалена и Йоан. Нека си представим дева София и Йоан, които стоят под Кръста; кръвта, която изтича от раните на Спасителя; Духът, който изтича заедно с него и навлиза в аурата на Земята. И тази аура на Земята, вече не е същата. Тази аура започва да свети, а силите на Христос преминават и в двамата – и в Йоан, и в Девата. И ако имажинарирам по този начин, можем да си представим как Йоан се превръща в Антропос чрез силите на Христос, които преминават и в Девата. Всъщност, зачатие на Антропософията започва още тогава, на Голгота. Антропос и София са там, за да може 19 века по-късно да се роди на Земята, от „третия Йоан“ – Р.Щайнер, който преди 100 години отново се превърна в един Предтеча на идващия Етерен Христос.

Фактически, след Мистерията на Голгота, особено след Петдесетница, Христос винаги е бил тук, като Дух на Земята. Р.Щайнер в своето „Пето Евангелие“ казва, че през тези три години от Кръщението до Голгота и Петдесетница Земята е била бременна с Христос и неговото Раждане става след Неговата смърт.. И така, оттогава Той е тук, като Дух на Земята. Защо тогава говорим за това Второ пришествие? Преди 100 години Р.Щайнер започна да предизвестява Неговото появяване в Етерния свят. И казва, че през 30-те години една част от човечеството ще започне да Го вижда, да вижда Христос в Етерния свят. И едно друго събитие ще настъпи в края на 20-и век – Христос ще стане Господар на кармата. Т.е всички ние ще дължим нещо на Христос. И от

всеки от нас Той ще поиска сметка - „Какво сме направили с талантите, които Той ни е раздал?“, „Какво сме направили за Неговото Благовестяване?“ И затова Той ни казва, че ще бъде с нас до края на света, докато се разплатим за всичко’.

Но как да се подготвим за това Етерно Пришествие на Христос? Наистина човешката душа трябва да извърви пътя към Него. Човек развивайки себепознание, чрез този път, който извървява, трябва да намери себе си, тези сили за развитие, с които да може да развие нови душевни способности.

Човек постепенно развива едно недоволство от външния свят, а по-късно и от себе си. Отначало от външния свят, но вървейки по един път на себепознание, той вижда че за много от нещата причината е в самия него. Започва да развива една двойственост, едно разделяне на самия себе си. И все повече започва да се нуждае от една утеха. Започва да усилва своята съвест, започва да преценява своите дела и вижда, че не винаги е действал по най-добрия начин. И много често животът е имал по-голямо право, отколкото неговото субективно мнение. Развивайки тази съвест, която няма да му дава вечер да заспива лесно, развивайки това състрадание и милост към ближните си – „Обичайте ближния като себе си!“, постепенно човек започва да се изпълва с една светлина и тази светлина, сияейки, започва за озарява Етерния Христос. Той се появява, става видим само за тези души, които наистина извървяват един такъв път към Него. Второто идване на Христос е степен в духовното ни развитие, Той идва за тези, които извървяват Пътя към него.

Пак преди 100 г., през март, в един от езотеричните уроци Р.Щайнер дава едно средство, едно оръжие как да се справяме с нашия егоизъм и високомерие. Защото всъщност, ние се движим между двата полюса – на високомерие и гордост, от една страна и състояние на отчаяние и безсилие, от друга. И всъщност най-добрият начин да се справим с нашето високомерие и

егоизъм е да признаем пред себе си, че „Ние убихме Христос!“. Естествено, когато прозвучи една такава духовна истина, тя не е приятна за ухото. И Христос също говори, че може да ни каже още много неща, но „Вие не може да ги понесете!“. След 19 века Р.Щайнер ни даде една такава истина, която трудно се понася и затова в началото я е казал само в езотеричните кръгове. И човек трябва да се изпълва точно с тази мисъл, че „Ние убихме и убиваме Христос всеки ден, в нас и в тези около нас“, защото „Това, което сте направили на най-малкия от вашите братя, сте го направили на мен“.

Нека да се върнем преди Голгота, към Преображението – едно друго събитие, което предшества Голгота. Тогава от двете страни на Христос бяха Мойсей и Илия, а сега, 19-20 века по-късно от двете страни на Христос стоят две други индивидуалности – Християн Розенкройц и Рудолф Щайнер.

Преди седмица, както всяка година бе отбелязана една друга дата, една Голгота за Антропософското Общество – смъртта на Р.Щайнер. Личността, която в последните години изнася лекции както на 27 февруари, така и на 30 март, отново държа лекция в един наистина възкръснал дух, с една по-голяма сила – душевна и духовна – Сергей Прокофиев говори в препълнената зала на Гьотеанума за Р.Щайнер, за трите му големи дела- за Коледното събрание, за Учението за кармата и прераждането, както и за Михаиловото училище тук, на Земята.

Лекция на д-р Т. Франгов,

7 април 2012 г., София

**Великденско настроение,
въдъхновено от Алберт Щефен**

Христос в мен

Алберт Щефен

Христос в мен!

*Аз искам да го погледна
и да видя чертите на лицето му.*

Христос в мен!

*Когато звездите небесни създават,
светли изгряват, после залязват.*

Христос в мен!

*О, пречисти мисълта ми
и аз ще видя Твоето чело.*

Христос в мен!

*Орелът ще направлява
полета ми към висините.*

Христос в мен!

*О, освети любовта ми
и аз ще видя Твоя поглед.*

Христос в мен!

*Необуздаността е прогонена
и лъвът свежда смирено глава.*

Христос в мен!

*О, усили волята ми
и аз ще видя Твоите устни.*

Христос в мен!

*Стадата волно лудуват
в зелените, тучни поля.*

Христос в мен!

*О, укрепи крачката ми
и аз ще те следвам до края.*

Христос в мен!

*Аз виждам как змиите,
потъват надолу в реката на Ада.*

Христос в мен!

*Пред Твоя лик,
глава извърща недостойната твар.*

Христос в мен!

В Твоята светлина аз казвам:

"Ex Deo Nascimur!"

Превод от немски:
Лили Калчева

САМОПОЗНАНИЕТО И САМООБУЧЕНИЕТО В СЪВРЕМЕННИЯ СВЯТ

„Когато човек се опитва да
възпитава себе си, той внася
светлина в света”

Йоханес Елдерхорст е роден в Холандия преди 56 години, но от 19 години живее в Швейцария и работи във Валдорфски училища. Придобил е преподавателски опит във всички степени на образованието – от детската градина до горните класове. Във валдорфските училища е преподавал както на нормално надарени деца, така и на деца със специални потребности. През 2009 г. започва работа като лечебен педагог в специализираното училище „Рудолф Щайнер” в Ленцбург.

При първото си посещение в България през март 2011 г., Йоханес Елдерхорст оказва безкористна помощ на родители, учители и социални работници, споделяйки безценния си опит. Тази година той дойде в Стара Загора през април, за да се срещне отново с младите хора от Клуба на родителите и да сподели пред по-широк кръг от слушатели своите размисли за самопознанието и самообразованието като необходимост в педагогическата дейност. Определяйки темата си, той увери аудиторията, че самообразованието е най-важният инструмент при обучението на децата и че истинското образование всъщност е самообразование. Когато учителят реши да направи нещо чрез своята воля и мисъл, винаги се появява една етерна сила. За да може пълноценно да въздейства върху учениците, учителят трябва да следва необходимостта от самообразование. Обучението, според Елдерхорст, е един двустранен процес. Обикновено ка-

зваме, че детето отива на училище, но винаги трябва да знаем, че и училището отива при детето. А това означава, че училището трябва да знае какви са потребностите на детето, с които то е дошло като ученик. Един такъв поглед педагогът постига чрез самообразованието и чрез натрупания опит. Доколкото в семейството педагогическо въздействие оказват родителите, те също трябва да придобият образование и да разбират, че не конфронтацията с детето е разумният подход за въздействие върху него. И сега възниква въпросът: има ли смисъл педагогът да променя сам себе си, щом обучението е сложно взаимодействие? Убеден съм, че има, каза лекторът: *”Вие сте абсолютно свободни да решите дали искате това. Една от най-добрите страни на антропософията е правото на педагога да се развива и променя. Ако не го правите, има едно последствие; ако го правите, има други последствия.”*

Към родителите той се обърна с препоръката да се запознаят добре с няколко книги на Р. Щайнер: „Философия на свободата”, „Въведение в Тайната наука”, „Общото човекознание” и др. А за учителя е важно космическото познание и свързаната с него медитация. Образоваността на учителя води до укрепване на силите на волята му, а те са необходими, защото в повечето случаи това е работа за дълъг период от време. От собствения си опит лекторът изрази убеждението, че учителят влияе особено силно чрез мисленето си и ако то е позитивно, неговата работа е по-успешна. „За вашата работа е добре да мислите за хубави неща” – каза той. „Дори когато сте в класната стая, но си мислите за вашите неща, влиянието ви върху околните пак е положително.” Ето защо е важно какъв е учителят и как прави нещата. Важно е дали ги прави нервно и песимистично или подредено и оптимистично. Това е особено важно за децата през първите седем години, когато те имитират възрастните. В тази възраст за тях светът е добър, а през следващите седем години за тях светът е красив, така че е много важно какво виждат и чуват те. За себеизграждането на педагога е добре да има едно благоговение към всички неща около себе си. Това би било едно добро начало и за него, и за децата, които той обучава.

По-нататък Елдерхорст разгледа развитието на детската сетивност и жизнеспособност във връзка с волята, движението, катеренето, бягането и всяка градивна активност. В процеса на обра-

зованието и самообразованието волята има специално водещо значение, според него. Човек може да каже „Аз ще направя това”, когато знае какво точно иска и защо го иска. В това се изразява волята и тя е много необходима на обучаващия педагог. Особено важно е това правене да се подреди по ритмичен начин. За детето е много естествено да върши нещо, когато има ритъм. Тогава ние работим с детската воля и трябва да знаем, че е много трудно да я локализираме, защото тя е прекалено дълбоко в нас. Нейното развитие трябва да започне рано у детето, защото тя е свързана с навиците, които много трудно се променят. Много по-лесно е да променяме мислите и чувствата с възрастта, но не и навиците. Умението на педагога да чака резултатите от това, което прави, е проява на волята му. Обикновено, когато детето направи нещо, ние реагираме веднага, но ако проявим търпение и се вгледаме в случая, по-полезно и за двете страни ще бъде нашето педагогическо внимание.

Във връзка с възпитанието на волята и значението на детската активност при обучението Й. Елдерхорст се спря и на въпроса за модерните електронни придобивки. Въздействието на компютрите, мобилните телефони и телевизорите върху волята на подрастващите е деструктивно и изисква ограничаване и контрол. За себе си той каза, че дори и сега все още не гледа телевизия и не пие алкохол и не пуши, въпреки че трите му деца са вече пораснали. Негативното влияние на телевизията се състои в това, че показаното от телевизията прилича на реалност, но всъщност не е. Отказът от такива впечатления е част от себевъзпитанието и това е, което той самият прави като родител. Много искрено и сърдечно, лекторът посъветва родителите и учителите да преодоляват моментите на затруднения с децата, като ги извеждат в парка, а не ги оставят под въздействието на електронните носители. „Проявявайте такт и не забравяйте, че когато човек се опитва да възпитава себе си, той внася светлина в света, а тя осветява и децата. Осветявайки с такава светлина децата, на които той е бил класен учител през осемте години, той ги е довел до последния клас и сега, разделяйки се с тях, все още не ги е преживял”, каза той на финала на лекцията си.

След това лекторът отговори на многобройните въпроси и търпеливо изслуша коментарите на разнородната си аудитория.

Веселина Велкова

Антропософската медицина като приемник на мистеријната мъдрост

Интервю с д-р Франциска Келер

Г-жа Келер, на кого дължим идеята и първите стъпки в развитието на Антропософската медицина?

На няколко души. Д-р Шмидел беше като химик първият човек, който помоли Рудолф Щайнер за медицински лекции. Но това беше също така Ита Вегман, която заедно с Рудолф Щайнер изгради антропософската медицина.

Каква е връзката на мистеријната мъдрост с Антропософската медицина?

В антропософската медицина се оползотворява новата мистеријна мъдрост, както може да бъде придобита в сътрудничество с духовния свят след края на епохата на Кали Юга (1899 г.).

Какво е мястото на арт-терапията в Антропософската медицина и при кои заболявания тя е най-ефективна?

Арт-терапията има голямо значение, защото изисква актив-

ността на човека и му дава сила във всичките негови тела, което е много важно за преодоляването на болестта. Тя действа всъщност при всички видове заболявания.

Какви са постиженията на Антропософската медицина при лечението на рака?

Терапията с бял имел е много ефективна при всички видове ракови заболявания. При меланомите дори традиционната медицина признава терапията с бял имел като единственото ефикасно средство. Често обаче при раковите заболявания е необходима и арт-терапия. Имаме натрупан много добър опит с инфузия на бял имел заедно, например с музикотерапия или с лечебна евритмия, или също така външно прилагане. Опитът с антропософското лечение при рак е много добър, макар и ние да не можем да правим чудеса.

Има ли днес неактуални болести, при които боледуващият не изгражда нови душевни качества? От тази гледна точка можем ли да наречем някои болести „излишни“?

Има болести, които не идват от вътрешната същност на човека, а от изтезания или манипулиране на даден човек с черна магия от негов предишен живот и тогава не става дума за това, човек да се развива с дадената болест, а да не бъде той възпрепятстван по пътя си.

Подобни болести са може би излишни, но те просто съществуват на света, както го има просто и злото на света. А като модерни хора, ние сме подканени като Фауст да се учим да се занимаваме с това и да направим от злото нещо добро.

До каква степен днес една успешна терапия може да се дължи на личността на самия терапевт?

Личността на терапевта играе голяма роля. От лекаря Рудолф Щайнер изисква например да развива своята воля на лечител, воля за кармата и смелост на лечител. Без тези сили в душата на лекаря не е възможно у пациента да се породи волята за оздравяване и не може той да бъде придружаван по пътя си чрез дадената болест. Необходима е на-

пример смелост, за да може да се премине наистина през процеса на болестта, защото предварително не се знае как той ще завърши. Едва смелостта на лекаря, може да позволи на болния да тръгне по вътрешния път, който чрез несъзнаваното посвещение води до изцеляването. Без тези добродетели на лекаря е трудно постигането на пълното изцеление.

Какво Ви мотивира да посетите България?

Намирам сътрудничеството ми с България като принадлежащо към моята карма и аз с радост опознавам и оценявам все повече от българската душа.

14 април 2012 г.

Интервюто взе: **Веселина Велкова**
Превод: **Катя Белопитова**

Болестта е изпитание и път към посвещение

Д-р Франциска Келер дойде за втори път в България, за да сподели своя професионален и духовен опит. По покана на Антропософското общество, на 13 април тя изнесе лекция в клуба в Стара Загора. Тематично лекцията беше разделена на две части. В първата част лекторката проследи развитието на медицината от самото ѝ възникване до днес, а във втората изясни някои основни светогледни принципи, като това например, че болестта ни се дава, за да можем да направим крачка напред в своето духовно развитие. Предварително беше известно, че интересът към нейната лекция е много повишен и обхваща широк кръг от посетители на клуба. Сред тях имаше и много лекари, запознати с принципите на антропософската медицина. Никой от присъстващите не смяташе, че медицината започва от днес, но д-р Келер прикова вниманието на всички с широтата на обзорния си поглед и историческия преглед на медицинските практики в различните Следатлантски епохи. От нея разбрахме, че медицината съпътства човешкото развитие в различните цивилизации така, както

здравето и болестта съпътстват човека от раждането му през всички възрасти. Лекторката ни въведе в широтата на своите познания с убеждението, че общочовешките постижения във всички тези епохи имат своето целокупно значение за успеха на антропософската медицина днес. Така тя разгледа и съпостави медицинските практики от древен Египет, Елада и мистериината мъдрост с тази на днешната епоха. Във всяка от тях човечеството е защитавало своята жизнеспособност на Земята, оказвайки съпротива на противодействащите космически сили според нивото на своята цивилизованост. Като приемник на този хилядолетен опит, днешната медицина стои пред моралния избор да опази истински ценното от него в полза на хуманността. Стогодишната практика на антропософската медицина е наложила определени принципи, като отказ от известна част от медикаментозните терапии и оперативната намеса в някои случаи. Познавайки се на медицинския лекционен курс на д-р Р. Щайнер, лекторката проследи как се е променило в нашата съвременност самото понятие за болестта спрямо онова разбиране, което в по-раните епохи лечители са влагали в него. Д-р Келер постави особен акцент върху този фундаментален въпрос. Тя ни накара да се замислим, че ако при лечението от пациента се изисква само той да бъде опериран и само да приема медикаменти, то отношението към него е опростено, защото не е отчетена и духовната перспектива при изхода от болестта. А още в древността се е знаело добре, че болестта е изпитание, което ни се дава и като възможност да проверим силата си, да я преодолеем; че тя е криза, но е и изход към едно хармонизиране. Тя е нарушение на баланса у човека, но съдържа в себе си и стремеж, ново балансиране и само това значи оздравяване. От своя двадесетгодишен опит в антропософската медицина д-р Келер ни изясни как болестите укрепват силите на човека, а това, че тяхното преодоляване чрез съпротивата, с която болният ги надмогва, е принос към здравето на цялото бъдещо човечество. Днес никой не казва, че болестта има и тази добра страна, чрез която всеки човек сам е творец на своето

здраве. Болестта е страдание, но и в страданието се отключват градивни сили. Съвременната медицина се опива да отнеме симптомите на страданието, докато правилната посока е търсенето на пътища за укрепване на силите на човека. Душевно-духовните сили са необходими, за да може страданието да се изстрада до добрия изход от него, благодарение на духовния потенциал на страдащия. По такъв начин д-р Келер разкри пред слушателите си идеята на антропософската медицина да бъде укрепван и съхраняван човекът в неговото развитие.

Д-р Келер сравни болестта с едно посвещение. При нея също стигаме до Прага, както при посвещението. И колкото повече приближаваме бездната, толкова по-голям става страхът. За да можем да останем на брега, трябва да развием определени вътрешни сили и да бъдем подготвени за мъчителните усещания на теснота, болки и страх.

Тя не избегна и въпроса за имунизациите с широкото им разпространение в нашия век. Лекторката посочи, че още с навлизането им в медицината Р. Щайнер е изтъкнал риска от приложението им, като намеса в детското развитие от най-ранна възраст. Някои от примерите, които лекарката посочи като потвърждение на това предупреждение днес въздействаха разтърсващо върху слушателите. А въпросите за здравето и терапията вълнуваха живо всеки един от тях. Затова и дискусиата, която лекцията на д-р Франциска Келер предизвика накрая, бе продължителна и много оживена. Това се оказа възможно и поради компетентния превод от немски на Катя Белопитова. Създаде се една непосредствена и благоприятна атмосфера за обсъждане на значимите общочовешки въпроси чрез една уникална среща между швейцарския дух и старозагорската публика.

Елена Букова-Велкова †

Новини от Гьотеанума
Годишна Конференция на генералните
секретари и национални
представители - 26-29.03.2012 г.

Тя бе предшествана от документалния филм "Предизвикателството на Рудолф Щайнер" в две части, дело

на режисьора Джонатан Стедал от Би-Би-Си. Антропософията и нейните инициативи по света – от Индия до САЩ са най-доброто доказателство за жизнеността на делото на Р. Щайнер.

Бързо настъпващата пролет и топлите слънчеви лъчи радваха душите ни цяла седмица, а звездното небе и ярките съседни сияния на Юпитер, Венера и Луна инспирираха духовете ни.

Срещите с приятелите от света внасяше радостно оживление и удивление от работата и последователността на силите на съдбата, изпълваше ни с чувство на вътрешен мир. В такава атмосфера преминаваха ежедневните ни сесии и обсъждания. Те бяха водени от 4-мата члена на Форщанда – Вирджиния Сийз, Пол Макай, Бодо фон Плато и Сейа Цимерман. Сергей Прокофиев все още се възстановява и не взе участие. Присъстваха и лидерите на различните секции. В един кръг около 40 човека, всеки представи себе си и страната от която идваше. Имаше нови хора – Рене Бекер, генерален секретар на френското АО, Ари ван Америнген от Канада, както и нови лидери на секции.

Седемгодишният ми период 2005-2012 като представител на България ме изпълваше с едно спокойствие, чувство на съпринадлежност към този кръг и отвореност към всеки. Тази година се оказах единствен от Балканите и в духовен план представях Югоизточна Европа. А 24-те ми посещения и участия в множество инициативи на Гьотеанума ме пробуждаха за кармична свързаност с това място, а и твърде малко са ентузиастите, които биха платили такава висока цена, за да работят антропософия.

Сутрешните сесии се предхождаха от евритмия, водена от Маргрете Солстад. В работните групи се дискутираше темата на годината – Идентичността на Антропософското общество. В групата на В. Сийз по традиция са още и представителите на Англия, САЩ, Канада, Австралия, Индия и др.

Темата на годината ни отвежда във времето на основаването на АО по време на Коледното Събрание и намерението на Рудолф Щайнер в него да търсе духовния праобраз на

Антропософското движение.

Антропософското общество трябва да бъде мястото, през което непосредствено да потича езотеричния живот на едно духовно движение и в което тези езотерични въздействия могат да бъдат осъзнати. Съществуващото Антропо-софия намира своя дом в АО, а хората в него признават духовния свят като реалната действителност. Един мощен духовен потенциал на себеразвитие може да се реализира и изживее в АО. Кармата е един друг аспект на обществото. Кармичните срещи и събития внасят по-дълбоки измерения в антропософския живот, особено когато са продиктувани от лична инициатива.

Христовият импулс оформя третия аспект в идентичността на АО и носи по-широка отвореност и отговорност към езотеричните истини. Следващ аспект е превръщането на АО в център за работата на Висшето училище за духовна наука. АО е тялото, което трябва да приюти и да се грижи за душата.

Представянето на България беше отредено отново на 28. март, както и през 2010, но тогава бе в Голямата зала на Гьотеанума. Денят беше изпълнен със срещи и разговори, особено в паузите и не оставаше време да се концентрирам върху словото си. П. Макай ни покани на обяд и намери малко време да обсъдим идването му в София през октомври. Филип Мартин ни покани с Дъглас Милър да ни заведе с кола до Гемпен – високия скален връх, южно от Дорнах, за да видим прекрасната панорама. Сейа Цимерман приятелски ме предупреди, че ще говоря втори, след ирландеца Мишел Брейв, за който това беше последното участие в този кръг. Бях много спокоен и концентриран, говорех с лекота и ясен глас, с радостно настроение. Разказах за нашето антропософско движение-3х7 г., за 10 годишнината на обществото и 12 г. на езотеричното училище и неговата роля в консолидирането на АО. За валфдорфските инициативи и семинари, както и за първото училище у нас, за подготвяните инициативи през 2012 г. След мен продължиха Грант от Ю. Африка, Роза от Аржентина, Стефано – Италия, Агемацу- Япония. Вечерта продължи в дома на Са-

ра и Христо Казаков. Христо, който вече 10 години свири на пиано в Гьотеанума и внася Духа на България тук. Сара, японка, говореща немски и английски, дипломирана евритмистка с удоволствие прие поканата ми при гостуването им в България да води евритмията на великденския празник. Толкова срещи и духовни изживявания за един ден. На 29. март привечер в Шрайнерай- дървената постройка приютила преди 88 г. Коледното събрание, започна

Конференцията на отговорниците на антропософски групи.

Отново четиримата членове на Форщанда представиха своите размишления върху темата на годината пред един широк форум от антропософи от целия свят. Продължихме до късно вечерта в работната група на Вирджиния Сийз, където представяхме как функционират групите по места, какви въпроси се разглеждат, какви проблеми ни вълнуват. На другия ден 30 март продължихме работата, като Вирджиния прочете мантра, с която да почетем паметта на Рудолф Щайнер.

Почувствах необходимост да се разходя до Арлесхайм, нагоре до Еремитажа, до замъка и езерото, там където Парсифал среща Сигуне, държаща в обятията си умирация Шионатуландер. В малкия параклис на скалния хълм фреската представяше Пиетата на Голгота. След обяд започна

Годишната конференция, предхождаща годишното Общо събрание. Отново по темата на годината говориха откриващите събитието Маргрете Солстад, Сю Симпсън и Петер Зелг, който ни върна във времето на Р. Щайнер.

След вечерната пауза твърде рано Голямата зала започна да се пълни. Всички с нетърпение и леко свити сърца очаквахме появата на Сергей Прокофиев. Тази вечерна програма беше посветена на 87-та год. от смъртта на Рудолф Щайнер. Евритмични изпълнения за Великденската седмица от душевния календар, както и върху произнасяната Медитация на Основополагащия Камък изпълниха душите ни с благоговение и трепет.

Сергей Прокофиев се появи изправен, с решителна стъпка. Гласът

му добре познат – уверен и твърд, беше придобил нова душевна дълбочина и топлина. Вълнуваше се, усещайки нашето вълнение, но бързо ни поведе във времето на Коледното Събрание и пожара на Първия Гьотеанум. Накара ни да съживеем последните две години от живота на Р. Щайнер, да оценим духовното му наследство за човечеството. Тръгна си бързо, без да се спира при никой, докато ние трябваше да останем още дълго по местата си и да се опитаме да запечатим този час в душите и спомените си.

Годишното Общо Събрание

отново трябваше да обсъжда статута на Веледа – доколко може да бъде независима от АО, как да преживее световната финансова криза. Обсъди се и се гласува кандидатурата на Юстус Витих – Германия, за нов член на Форщанда и отговарящ за финансиите на обществото, с надеждата да се справи с тежкото финансово състояние на Гьотеанума. Той е 55 г., от Франкфурт, досегашен касиер на немското АО. На 1.04. сутринта започна

Конференцията на касиерите на националните АО.

Тя бе водена от Пол Макай, който запозна участващите с финансовия отчет на обществото през изтеклата година и представи отново Юстус Витих. Поради малкото време до отпътуването, ми се даде думата да говоря пръв. Направих отчета за приходи и разходи на нашето общество, изпратен ми от Алекс Бояджиев. Започнаха въпроси към мен- за антропософския живот в България, за кризата, за доходите и цената на петрола, за активните и пасивните членове и за плащането на членския внос. П. Макай изтъкна, че финансовия ангажимент към Гьотеанума е първа задача на всяко национално общество, с която то трябва да се справи. Сбогувах се с всички и поех към гарата на Дорнах, продължавайки вътрешния си диалог – Защитих ли по-най добрия начин интересите и позициите на нашето общество, какви са движещите сили в него, каква е идентичността на обществото и какво е неговото място в Гьотеанума.

ОТГОВОРНОСТ ЧРЕЗ ПОЗНАНИЕ

една учебна задача, която води до индивидуално развитие, ако е извършена чрез собственото знание

Силите и субстанциите, които проникват в духовното; селското стопанство като индивидуален организъм; вътрешните взаимодействия в природата; влиянието на планетите върху едно стопанство – тези проблеми отдавна чакаха едно задълбочено съвместно изясняване и проучване между съмишленици. И, както знаем: когато въпросите са достигнали до своята зрелост, те намират своето разрешение. На 23 март в малкия град Средец се събраха приятели на биодинамичното земеделие от цялата страна по инициатива на Георги Акабалиев, Стефан Пенев и други. По-голямата част от посетителите бяха млади, а някои от тях – съвсем млади, около двадесетгодишни ентузиаста. През следващите три дни те имаха възможност да слушат лекциите на Хартвиг Елерс и да споделят с него първите си опити в биодинамичното земеделие. Освен лекциите на Елерс в семинара бяха включени арттерапевтични занимания с изкуство, които ръководеше Георги Акабалиев. Участниците в семинара рисуваха с пастели по темата „Работата на елементарните същества за развитието на едно семе. Повечето от тях научиха от Георги Акабалиев, че имената на елементарните същества се знаят още от древността. Те работят в четирите елемента, затова се наричат елементарни същества. Гномите са в минералното царство; Ундините – във водното; Силфите – във въздушното, а Саламандрите – в огъня. Растенията са в земята с корените си. Там са

духовете на корените – гномите, в земния елемент. Как растението работи с минералното царство? Този процес се движи от гномите. Гномите са многоброен и трудолюбив народ. Те имат сетивна същност – то е един възприемателен орган към минералните субстанции, в съчетание с разбирание на нещата. Гномът има възприятие и разбиране едновременно. При човека това става чрез мисленето, а при гнома е равно на чист ум. Те се отнасят с презрение към мислите на хората. Гномите са акушерите на растителния свят, оживяват семето, за да започне да се развива. Наесен всичко от звездния свят е втъкано в семето. От растението надолу капе космическо съдържание. Гномите го вкарват в семето. Започва космическият процес на сътворението на целия космос в семето. Гномът вкарва космическа мъдрост в семето, то започва да свети като космос и започва неговият нов живот. След вглъбеното изживяване на процесите на покълване и растеж, те имаха възможност да слушат лекциите на основателя на една социално-терапевтична общност в Германия, Хартвиг Елерс, да споделят своя опит, амбиции, намерения и затруднения. В резултат на това се получи един нов организъм, едно ново биодинамично общество върху обновеното и доизградено ядро от десетината досегашни радетели за биодинамично земеделие в България. През последните години се бяха появили много нови хора с истински интереси в тази област, готови да извървят трудния път до край. На семинара присъстваха носители на идеята от няколко града: София, Варна, Бургас, Стара Загора и Кюстендил, които започнаха изграждането на творчески връзки, основани на общи интереси и взаимно доверие. Така стана ясно, че идеята да се създават биодинамични стопанства в България, намери своите носители. Един от най-незаменимите инициатори беше и домакин на събитието – Стефан Пенев от Средец. В края на миналия век той беше попаднал в социално-терапевтична общност в Германия, където е имал ангажимента да занимава с изкуство няколко лица с различни увреждания. По-късно там той започва да учи животновъдство и се завръща в родината си с ясното намерение да обработва земята си, съблюдавайки

биодинамичните принципи. Днес Стефан се занимава с производство на семена, в което участва цялото му семейство. Всеки ден участниците в семинара се разхождаха в неговото стопанство след лекциите на Елерс, създавайки връзки и обсъждайки съвместните си планове. За най-младите участници този семинар беше много полезен. Според Деница и Вақлин Костови, след такова задълбочено проследяване на основните принципи и процеси в едно биодинамично стопанство, те са готови да опитат всичко. Като първа стъпка те биха направили този компост в малката си градинка, който са наблюдавали от Хартвиг Елерс. Взаимната обвързаност между биодинамичното земеделие и валдорфската педагогика е една неотменна необходимост, както ми обясниха. Семейство Костови е в основата на валдорфската инициатива в Стара Загора. Останалите участници от Стара Загора, които посетиха семинара в Средец, също са обвързани с валдорфските идеи тук. Някои от тях веднага се посветиха на новото си занимание и всеотдайно се насочиха към превръщането на своите градини в биодинамични организми.

Веселина Велкова

Основи на биодинамичното земеделие

една учебна задача, която води до индивидуално развитие, ако е извършена чрез собственото знание

Винаги, когато говорим за педагогика, медицина или социална терапия, стигаме до селското стопанство и земеделието.

Аз се занимавам с биодинамично земеделие от 60 г. Работата на моя род е била свързана с медицината. След Втората световна война имаше големи разрушения и много трудни години. Това се отрази особено силно на селските стопанства в северна Германия. Тогава нямаше училища, които да подготвят децата за селското стопанство. А ние трябваше да намерим равновесие между медицина, образование и селско стопанство. Селските ферми

допринесоха много за организирането на някои банки в Германия, например тази в град Бохум, която е свързана с фермите. Нашият опит в организирането на парите не може да бъде приложен тук, но сега пред мен са хората, които носят идеите.

Истинската основа за това е Селскостопанският курс на Рудолф Щайнер от 1924 г в Кобервиц. Голямата грижа на Р.Щайнер е да убеди хората в правотата на идеята. Тази система още не е готова. Тя трябва да се доразвива от онези, които я правят. Нейното възникване е било в драматичните времена около 1912г. Тогава някой е обърнал внимание на това, че жизнените сили в посевния материал намаляват, а поносимостта на храните и вкусът на хранителните вещества се променят. Този въпрос може да се постави и днес. Причината за това е историческа. Преди Френската революция аристокрацията е дегенерирала. Тя не е можела да спомога за развитието на страната. В селата хората са гладували. Аристокрацията до такава степен се е отдалечила от тях, че когато Мария Антоанета разбрала, че селяните протестират, защото нямат хляб, тя казала: "Като нямат хляб, да ядат пасти". Това показва какво значи дегенерирала аристокрация.

По-назад във времето на схоластика Тома Аквински отбелязал, че не само земята е развалина, но и космосът също. Христовият импулс изразява точно това. Трябва да се върнем към последните три години на Христос Исус. Ако се върнем още по-назад към времето, представено от Епоса на Гилгамеш, виждаме какви са изискванията на онова време? Много активно отношение с Енкиду, човека на природата. Жрицата от храма трябва да очовечи Енкиду. Тя е владеела цялото теократично знание. Гилгамеш с мистериите знания и същества от природата сигурно не е първият, но се е обърнал към основите на живота. В разногласната борба между Енкиду и жрицата се изразява разминаването в отношенията между природата и човека. Това правим и ние днес. Пред нас стоят въпросите: как мога да въздействам на природните закони? Как е възможно да не се отклоняват от мен, а да ми помагат? Така ще стигнем до извода, че това е борбата за запазване на жизнените сили, започнала преди около 2000 г. Днес ние се стремим към едно плодородие чрез отглеждане на детелина,

угар и почивка на почвата.

Основното разбиране за плодородието е разбиране на субстанциите. Как се отглежда пшеница? Азотът фосфорът и калият подпомагат развитието на растенията. В Селскостопанския курс от 1924г в Кобервиц Рудолф Щайнер разглежда въпроса за плодородието по друг начин. Тогава там са произвеждали 8000 хектара захарно цвекло, а тук, в България един собственик има 10 хектара. Ние има-ме знание и опит, но те трябва да се обогатяват както от селяните, така и от науката. Преди 100 г. основен стремеж на ант-

ропософията е да се развиват знанията на отделния човек в света. Отделният човек е инстанцията, той носи отговорност, може да изкаже мнение. Способността за развитие на селското стопанство е желанието да разберем какво става в природата. Гилгамеш първи посяга към това в противоречието между природата и културата. В днешно време имаме картината на разрушението. Трябва да внимаваме как се намесваме в жизнените процеси, в закономерността на природата. Тези взаимоотношения можем да наречем ферма.

Имаме силите на природата, те са налице. Пред нас са факторите: Почва, Растение, Човек, Животно, Космос. Почвата винаги е различна. Звездите и планетите, космическите сили също винаги са различни. Растения и животни са налице. Голямо е значението дали сеем при пълна луна или намаляваща луна. Това е много важно. Животните живеят в едно бродене между почвата и космоса. Кравата е най-важното животно в двора. Растението е зависимо от взаимоотношенията между почвата и космоса. Животното се еманципира като проявява селекция между отделните фактори. Когато излезе на ливадата, то знае кои растения трябва да пасе.

Отношенията във всички ферми са

различни. Те стават още по-различни, когато зависят от човека. А човекът е още по-еманципиран от животното. Той е този, който организира взаимоотношението между почва и космос с растения и животни. Намесата в тези фактори излиза от отделния човек и трябва да е обмислена. Растението, животното и космосът са дадености. Човекът действа обмислено, той има мотиви за своите действия. Човекът може да мисли научно и причинно. Стадото е като едно същество във фермата. Животното има астрално тяло. Фермата е едно индивидуално същество, тя иска да бъде индивидуалност. Дворът не е изолирана единица, а част от околния свят.

В конвенционалното мислене използваме понятието субстанция, за да определим влиянието и въздействието във фермата. Когато говорим за биодинамичното земеделие на Р.Щайнер, субстанцията не е вещество, а симптоматично действие. Химическите лекарства потискат, а не помагат. Хомеопатията е на друг принцип, принципа на подобие. Р.Щайнер не игнорира тези понятия, а ги взема като основа и се опитва да ги обясни като качества. Сега говорим за субстанцията като симптом. Въглеродът е черният въглен и като строителен елемент той дава структурата. Фосфорът е посредникът на минералните торове. От него има нужда като посредник, когато растението не може да го произведе само. Движението на фосфора е мощно средство за стимулирането на растението. Р.Щайнер сравнява азота с камшик. Използвам го, за да принудя нещо, но мога да го оставя да се образува. Растението реално взаимодейства между почвата и космоса с помощта на азота и кислорода. Азотът е чувстващото. Когато съотношенията са добри и има достатъчно количество азот. Азотът стимулира процеса на растежа. Ако е много, растението ще се пречупи и тогава азотът става камшик. Трябва да се намери съотношението. Трябва да има подходящи животински раси, подходящо семе за тази почва, тогава се появява от само себе си и азотът. Може също да вкараме въздух в почвата чрез прекопаване. И много важно е да разбираме със сърцето си....

Хартвиг Елерс

23 март 2012 г., Ст. Загора

Календарът на Мария Тун – 50 години

Идеята за „Посевните дни“
на български език

Срещата с Мария Тун е нещо, което може да се случи или да ти се случи. В това отношение наистина се чувствам обгрижена от духовния свят, защото тя не само се запозна с мен, а ми отдели една цяла вечер от безценното време на годишната конференцията по биодинамично земеделие в Дорнах през февруари 2002 г. Тази вечер прекарахме заедно във въпроси и отговори за биодинамичното земеделие, за нейната и моята работа. Наред с Матиас Гепен и учителите ми по биодинамична практика, тя стана основният ми учител по биодинамично земеделие. В края на вечерта ме покани да ги посетя за колкото време мога, на което после никой не ми повярва. Подари ми „Посевните дни 2002“ и две други свои книги, и ми пожела сила за задачите ми у дома. Можете да се досетите, че експериментите започнаха веднага: в Дианабад, с една бегония в саксия, с тиквичките на една приятелка по-късно през пролетта и навсякъде, където посещавах градинари и земеделци в страната. Бяхме впечатлени от **видимостта на прилагането на космичните ритми**, както и от това с колко разбиране и вътрешен усет подхождат българите към подобен метод. Колкото повече четях, толкова по-ясно ми ставаше, че Мария Тун е не само личност, достойна за възхищение заради изследователския си труд, оценяван и спорван вече 50 години, но че нейният начин да прави биодинамично земеделие е още една важна част от моя личен път на учене и практика. Още същото лято, 2002, Издателство „Посевни дни Мария Тун“ подписа договор с мен за издаване на Посевните дни в България. И през 2003 г. те бяха на разположение. По телевизия, радио и други медии запознах аудиторията с „Посевните дни“ и те се превърнаха в търсено издание.

Най-трудните моменти в издаването им бяха превратностите в личния ми живот. Това е най-мъчителното нещо, с което се е срещала душата ми:

Да поемеш задачи с отговорност пред общността и духовния свят, да си щастлив в тях и да си изложен на такива превратности, че да си като корабкрушираща лодка, която оцелява всеки път и се връща отново в морето, и започва пътя си отново. Такова страдание е ужасно. Но, винаги има подарък. В първите години винаги се намираше някой приятел, който да ми помогне с предпечатната подготовка или с усвояването на програмата, в която е изработен календарът, или в разпространението. За жалост обаче имаше и години, в които не успях да превода изданието. Така продължихме до 2007 година.

Голямата промяна започна тогава и продължава до днес. Вече има Българско сдружение за биодинамично земеделие, а то има своите приятели. Става дума за антропософите в Стара Загора. Именно тези хора направиха възможно издаването на Посевни дни 2007, за жалост чак през пролетта. Това не се отрази добре на продажбите, да не говорим за потребностите на земеделците – за тях е добре да го имат през предходната есен. Но **търпение, любов и толерантност** са трите лека за всяко развитие. Това, че тогава зад работата ми застанаха толкова хора, и днес ме изпълва със светла благодарност и радост. Посевните дни 2008 бяха изцяло дело на приятелите от Стара Загора. Тук вече към Георги Акабалиев се присъединиха Красен и Йорданка, на чийто труд и организация дължим календара за 2008. Много голяма крачка напред за мен е осъзнаването, че нещото ще оцелее и без мен. Малки подвизи като превод (Йорданка), печатане (Красен), съгване (група доброволци), изпращане по пощата (Георги) направиха възможно присъствието на „Посевните дни“. За мен е подарък, че и през следващата година можах отново да участвам в работата по новия календар. С него се появихме на изложението по биологично земеделие в София. Оставаше само да усъвършенстваме разпространението и комуникацията с хората, които го ползват. За девет години работа с хората у нас научих, че биодинамичното земеделие стига до тях най-лесно чрез „Посевните дни“ и прилагането на биодинамичния метод на практика, поднесен им по достъпен начин.

Антропософията е начин на живот. А не само знание, затова и биодинамичното земеделие е силно свързано с Валдорфската педагогика – навсякъде по света, както и у нас. Естествено е хората, които живеят във връзка с биодинамичното земеделие, да враждат елементите на този начин на живот в ежедневието и на децата си. Знаем, че във валдорфската педагогика ритъмът на живот и живата връзка с околния свят чрез изучаването му чрез наблюдение и практика са от изключителна важност за правилното развитие на детето. Разбира се, това ще се изгради и у нас. Трябват малки първи стъпки, предхождани от добра организация. В Стара Загора например съществува една добре изградена антропософска форма на работа с биодинамичното земеделие, но, позволете ми да се пошегувам, засега тя звучи така: „Знаем добре как трябва да бъдат най-биодинамични нещата и правим мал-ко, защото още не са станали най-биодинамични, за което се сърдим доста, незнайно кому“. За мен, обаче, истината е друга. Антропософската общност в Стара Загора е стар лечебен извор, който в момента се вражда в красива чешма. Когато потекат чучурите всеки ще може да пие, а изворът вече няма да се затлачва. Е, докато се прави чешмата няма да е винаги приятно. Водата ще се губи, ще се замърсява, ще спорим за формата на коритото, за надписа. Обаче това е процес и без него няма ни полза, ни красота.

Но да излезем от притчата и да се върнем към делата; Ще бъде чудесно да правим повече съвместни практически неща: препарати, сеитба, обсъждания. Важно е да организираме семинари и лекции. А на един не много далечен етап да започнем да бъдем полезни в по-широк кръг, организирайки за интересуващите се в страната достъпна информация. Това обаче става или чрез практика, или с пари, а най-добре в комбинация от двете. **Но доброто светуосещане ще дойде от практикуването на биодинамичните принципи.**

Днес се подготвя на български език петдесетото издание на Календара на Мария Тун „Посевните дни“.

Татяна Благоев

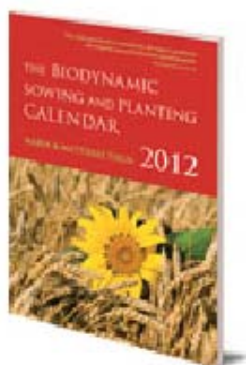
Мария Тун 1922-2012 г. In Memoriam

„Календарът за биодинамични посеви” – настолна книга на фермерите в цял свят

На 9 февруари 2012 г., малко преди да навърши 90 години, почина Мария Тун - безспорен авторитет в биодинамичното стопанство, посветила целия си живот на проучване и прилагане на антропософската философия на Рудолф Щайнер.

Мария Тун е родена в едно селце близо до Малбург, Германия през април 1922 г. В началото на 40-те години среща бъдещия си съпруг Валтер Тун, който я запознава с фермери, които се занимават с биодинамично селско стопанство. Мария Тун проявява жив интерес и започва да посещава различни курсове в Института за биодинамични изследвания в Дармщадт. Започва да

експериментира първо по календара на Франц Рулни с репички и открива разлики в продукцията, ако репичките са засети в различни дни въпреки еднаквите почвени условия и семена.

Рудолф Щайнер посочва връзката между космическите сили и отглеждането на растенията. Мария Тун започва да изучава астрономичния календар на Гьотеанума и открива, че на всеки 2-3 дни луната преминава през различно зодиакално съзвездие. Така решава, че трябва да изучава астрономията по-задълбочено и открива, че репичките придобиват различна форма и големина в зависимост от това, в кое съзвездие е била луната при засаждането им. Тя продължава да експериментира през 50-те години с почти всички видове семена, за да разбере дали движението на луната има същото въздействие върху всички посеви. В резултат от наблюденията си, тя разделя пътя на луната през зодиака на четири: дни на корените, дни на листата, дни на плодовете и дни на цветовете, и установява най-добрия ден за засаждане на различните растения.

Новините за резултатите от нейните опити бързо се разпространяват сред участниците в цялото биодинамично движение и през последните 50 години „Календарът за биодинамични посеви” се публикува всяка година. Наред с разширяването на обсега на опитите ѝ се разширява и Календара, започва да се превежда и днес е достъпен на 27 езика.

Мария Тун винаги е живяла с желанието да помага на фермерите в целия свят. Повече от 60 години тя организира неуморно курсове, изнася лекции и дава консултации наред с експерименталната си работа и публикуването на Календара, както и на други книги.

През 2010 г. една делегация от Университета на просвещението „Махариши” в Индия посещава стопанството на Мария Тун. Те откриват доста паралели между работата на Мария Тун и наблюденията извършвани в Древна Индия и толкова се въодушевяват от нейната работа, че ѝ присъждат званието Почетен доктор на науките. По това време Мария Тун се оттегля от обществените ангажименти и практическа работа. На 85 годишна възраст започва да предава отговорността на децата си Матиас и Кристина, които активно участват в издаването на календара и практическата изследователска работа от 1972 г.

Превод: Диана Ботушарова

ПОКАНА

Международна
младежка конференция
в Гьотеанума,
Дорнах

„Присъствам!”

21-25 юли
2012 година

**Светът, който намирам
Единственото в мен
Диалог – аз и света
Присъствам! – като
действие, творчество,
битие**

Да се живее в нашето време означава да имаш способности, които дават възможност за осъществяване на връзката между хората по съвсем различен начин.

Освен това означава възможност да знаеш във всеки един момент какво става в целия свят. Поради тези възможности за връзки и повече знание възникват и големи възможности за промени. Но тези възможности носят едновременно и голяма отговорност за всеки от нас.

Как можем да променим един свят, който непрекъснато сам се променя? На кои задачи да обърнем внимание? В тази връзка, какво означава да имаш работа и да работиш в нашето време?

Това са въпроси, които бихме искали да изследваме с други млади хора. Така ще можем да обменим опит за усилията си да намерим път в настоящето, да споделим как нашият опит все повече ни дава възможност да „присъстваме”.

Сърдечно ви каним през лятото на 2012 г. (21-25 юли) в Гьотеанума, за да изследваме заедно тези въпроси.

Програмата и повече подробности за конференцията ще намерите на сайта:

www.being-present.org

Предизвикателството на Рудолф Щайнер

В края на февруари 2012 г. в Лондон се състоя премиерата на новия документален филм за Рудолф Щайнер, създаден от известния режисьор Джонатан Стедал знание

Документалният филм „Предизвикателството на Рудолф Щайнер“ е заснет в пет страни и три континента. Филмът се състои от две части (всяка от 90 минути) и дава исторически поглед върху живота на Щайнер, както и примери за неговото наследство по света.

„Филмът посреща както предизвикателството да се разбере същността на посланието на Щайнер, така и предизвикателството да се пренесе това, което се намира зад посланието в бъдещето“. Филмовата компания „Купола продъкшънс“ пое финансирането, изработването и разпространението на филма. „Как може този гений да ни помогне да се справим с екологичните, психологичните и духовните кризи, пред които сме изправени днес? Как да балансираме вътрешното си търсене с външните си дела?“

Филмът е заснет в Австрия, Швейцария, Индия, САЩ и Великобритания. Освен че е разказ за живота на Рудолф Щайнер, в него се разглеждат и някои съвременни дейности, вдъхновени от прозренията на Щайнер – по-специално движението на Валдорфските училища, биодинамичното земеделие, евритмията, Кемпхил общностите и колежа „Ръскин мил“, Веледа и световната мрежа на антропософска медицина, включително Института „Хиския“ в Арлесхайм, Швейцария и медицинския център „Блекторн“ в Мейдстоун, Великобритания.

Стедал присъства и на годишното общо събрание в Лондон на банка „Триодос“, на курс за обучение на специалисти по работа с биографията в Емерсън колеж, на една антропософска конференция в Хайдерабад, Индия, и на една международна медицинска конференция в Гьотеанума в Дорнах, Швейцария, сепаративно на Единното антропософско общество.

За Джонатан Стедал, документалният филм бележи осъществяването на един проект, върху който той отдавна работи: „Двете паралелни нишки в моя живот са моята работа като режисьор на документални филми и моят дълбок интерес към работата на Рудолф Щайнер“, сподели той пред екипа на „NNA“.

„След като направих доста филми за Би Би Си на тема училищата Кемпхил и селските общности във Великобритания, Германия, Швейцария и САЩ, както и един промоционален филм за Сдружението на щайнеровите училища във Великобритания, сега най-после ми се откри възможност да изследвам по-голямата картина – живота и наследството на човека, чиито идеи и прозрения според мен стават все по-актуални“, обясни Стедал.

Още нещо допринесе това да бъде подходящият момент за режисьора да реализира този проект: „Докато снимах през 2011 г. – 150-та годишнина от рождението на Щайнер – аз се сетих случайно (ако мислите, че има случайности), че това е моят сто и петдесети филм като режисьор. И макар че много пъти в миналото се опитвах за започна такъв проект, всъщност съм благодарен, че трябваше да чакам толкова дълго; защото макар че има все още какво да уча за правенето на филми – и още повече за необичайния живот и дарби на Щайнер – сега съм поне мъничко по-опитен отколкото бях преди 10 или 20 години – или дори вчера!“

Миналата година Джонатан Стедал отбеляза 50 годишния си юбилей като режисьор на документални филми, работата по които го среща с много известни личности в обществения живот. Сред творчеството му са документални филми за Толстой, Ганди и Карл Юнг, както и множество филми за Кемпхил и др. През 2009 г. издава и книга – „Къде е небето на земята?“

Превод от антропософски новини „NNA“

Потъването на „Титаник“ и 1912 година в живота на Рудолф Щайнер

В мразовития 16 януари 1912 г. при опит да спаси свой приятел загива от удавяне големият немски поет Георг Хайм. Две години преди избухването на Първата световна война той пророчески я описва в известното си стихотворение „Войната“. На 30 март 1912 г. неочаквано умира писателят Карл Май, възпитал поколения наред млади хора в невинно-християнска любов към коренното индианско население на Америка – една пълна противоположност на Ницшевия „свръхчовек“.

От публикациите на Вернер Шефер („Wege“ 2/1992 г.) и Томас Майер („Euroreaer“ 6/1997 г.) за пръв път узнаваме, че в края на март 1912 г. Рудолф Щайнер е имал сериозни опасения за живота си, свързани с предстоящото му пътуване по море на път за Хелзинки. Дори оставя завещание, в случай че няма да се върне. Корабът с който заминава носи името „Титания“. Пътуването преминава „драматично“.

От 3 до 14 април Рудолф Щайнер изнася в Хелзинки лекционния цикъл „Духовните Същества в небесните тела и природните царства“. На 11 Април говори и пред руски антропософи за мисията на Русия, за невидимия град Китиж, залят от водите...

По същото време, Рудолф Щайнер „дава“ и „Антропософския календар на душата за 1912-1913 година...“ В годината 1879 след раждането на Аза“ той стига и до едно ново отчитане на годишния кръг, което започва не от Витлеем (раждането на Исус), а от Мистерията на Голгота (Възкресението Христово). Това става 33 години след началото на Михаилевата епоха (1879 + 33 = 1912 г.)

Други важни събития от 1912 г. са разграничаването на Р. Щайнер от Теософското общество и превръщането на Антропософското общество в общочовешки културен фактор, раждането на евритмията, както и възвестяването на „етерния Христос“ в скандинавските страни.

Йенс Гьокен,
„Das Goetheanum“ 15/2012
Със съкращения: д-р Д. Димчев

Новини от общото събрание на АОБ

08 април 2012 г., София

Събранието се откри с *Медитацията на основополагащия камък*. Отделихме няколко минути и за почит към приятелите зад Прага.

Преглед на антропософски живот

Председателят на Антропо-софското общество в България (АОБ), д-р Димитър Димчев връчи тържествено членските карти на новоприетите членове и обобщил антропософската работа през изтеклата година. С болка отбеляза факта, че и тази година на събранието присъстват една пета от състава на обществото по списък, които трябва с право да се считат за истинския облик на Антропософското общество в България (АОБ). В страната има 15 работни групи. Тяхната работа и инициативи се отразяват във външния свят, но освен това е важно и да кореспондират помежду си.

Засега това става най-вече на четирите годишни празници, които отбелязваме заедно. Като централно събитие през изтеклата година беше безспорно конференцията по време на Михаиловия празник по случай 10 години от създаването на АОБ и по случай 150 години от рождението на Рудолф Щайнер. Тази конференция създаде мощен стимул за по-нататъшни инициативи.

Председателят засегна почти всички практически дейности – обновената работа по сайта, книгоиздаването, валдорфските детски градини и наскоро създадения първи училищен клас, лечебната педагогика и арт-терапия, биодинамичното земеделие.

Отбеляза се и двудневния курс по евритмия с Катрин и Ане-Лизе, както и поредната изложба картини от Фредерик Щьокли, която в София беше придружена и от ателиета за рисуване с деца.

Тази година темата за работа сред антропософите в международен мащаб е „Идентичността на Антропософското общество“. Тази иден-

тичност не е дадена априори, подчерта д-р Димчев, а непрекъснато трябва да се работи в тази посока, да поддържама имажинативно образа на антропософското общество и антропософското движение. Търсенето на баланс между откровението и цивилизационния принцип на развитие може да стане само в Обществото.

Отговорността на всеки антропософ е и финансова

В своя поддоклад, секретарят на АОБ Георги Акабаалиев засегна същия въпрос от друга гледна точка. Трябва да се има в предвид, че членството в АОБ е членство към Единното антропософско общество в Дорнах. Всяко национално общество плаща членски внос в съответствие с броя на членовете си по списък.

В тази връзка все по-болезнено се чувства небрежността на членовете, които не само отсъстват от активния живот в групите и в обществото, но и по различни причини не плащат членския си внос. Георги разгледа подробно процеса на изясняване на членството, който трябва да се извърши във всички национални общества. Членовете, които не отговарят на опитите за контакти с тях и не плащат членския си внос следва да си върнат членските карти и да бъдат отписани като членове в АО.

В процеса на разискванията на докладите картината за работата в работните и тематичните групи се обогати. Споделени бяха и някои идеи за предстоящи инициативи.

Промени

Издаването на вестника, който стана желан и необходим за всички приятели ще продължи, след като бяха поети конкретни отговорности за преодоляването на някои трудности.

Управителният съвет беше преизбран с нов мандат. Диана Ботушарова беше приета за нов член.

Предстои ни много и интересна работа, подготовка за инициативи, празници и срещи.

От Управителния съвет на Антропософското общество

ОЧАКВАЙТЕ

Брой 36 Антропософски вест

„Евритмията на 100 години“

- „Изкуството на речта“
- Сузана Георгиев и България
- Магията на евритмията през очите на наши и чужди антропософи

СЪОБЩЕНИЯ

Международна конференция „Христос и Архангел Михаил“

От 27 до 30 септември 2012 г. в Одеса ще се проведе конференция, организирана от Християнската общност на тема "Христос и Архангел Михаил. Битката за човешкото достойнство". Очакват се около 150 участници от източна Европа и повече от 20 свещеници. Сред тях ще бъде и цялото ръководство на Християнската общност.

Програмата очаквайте на www.aobg.org

Социална конференция на тема

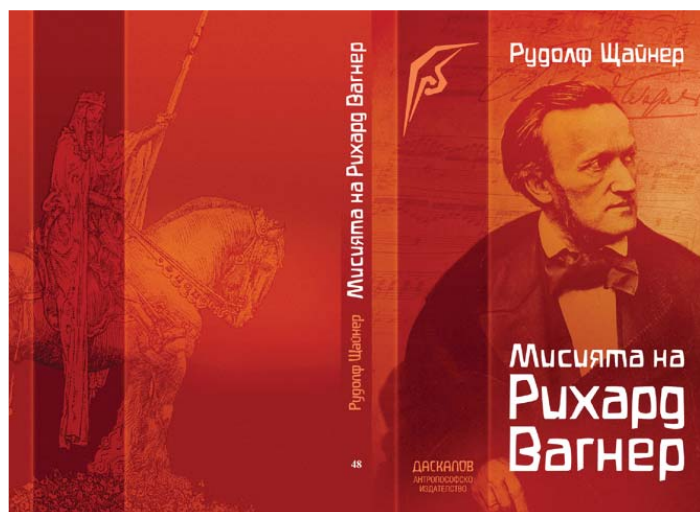
„Ролята на парите и принципът на братството в съвременния икономически живот“

София, 26 - 28.10.2012 г.

- „Парите като реализиран дух“ – Пол Макай
- „Себеразвитие на работното място“ – Марята ван Бошотен
- „Конфликтите и тяхното разрешаване“ – Герхард Херц
- „Братството като импулс и принцип в развитието на обществото“ – Трайчо Франгов
- „Медитацията като път към човечеството“ – Рон Дунселман
- „Коопериране в икономическите предприятия“ – Мирослав Тодоров

ЗАПОВЯДАЙТЕ

НОВИ КНИГИ от Издателство „Д. Даскалов“

„Мисията на Рихард Вагнер“

Избрани лекции за окултните основи на северногерманската и келтската митология, нибелунгите, крал Артур, Зигфрид, Парсифал, Лоенгрин, Летящия холандец, Танхойзер, Тристан и Изолда, изнесени в различни европейски градове от Рудолф Щайнер

Книгата е посветена на 200-та годишнина от рождението на Рихард Вагнер (1813-2013) и има спомагателната цел да улесни любителите на Вагнеровата музика, които ще проследят тетралогията „Пръстенът на нибелунга“ в Софийската опера през 2012 и 2013 г.

Подбрани са 13 от всичките близо 6000 лекции на Рудолф Щайнер (1861-1925), съзателят на антропософския духовно-научния мироглед.

Лекторът описва своеобразното посвещение на големия музикант, което му позволява интуитивно да проникне в същинските, пред-исторически корени на северногерманската и келтската митология.

Душевните драми на митичните герои са разглеждани във връзка с такива възлови събития от общочовешката история като Сътворението, разделянето на половите, обособяването на расите, загубата на старото атавистично ясновидство, раждането на човешкия Аз след Мистерията на Голгота.

Проследен е и импулсът на Вагнеровите мистериини драми, насочен към едно бъдещо обединение на изкуство, религия и наука. Идеята за реинкарнациите на човешката индивидуалност е залегнала още в първата музикална драма „Победителите“. Личното посвещение на Рихард Вагнер започва с „Победителите“ и завършва с „Парсифал“, но фактически чрез общодостъпния музикален елемент то ще продължава да работи и напред като могъщ ускорител за Азовото развитие на всички хора по света.

Д-р Д. Димчев

„Как човечеството може отново да намери Христос“

Трите тъмни страни на нашето време и новата Христова светлина
Осем лекции от Рудолф Щайнер
(Събрани съчинения № 187)

Предлаганият том включва осем лекции (22 декември 1918г. – 1 януари 1919 г.), изнесени в една мъчителна епоха от историята на Европа и света. Първата световна война току що е приключила с 15 милиона убити човешки същества и планираната поява на стотици нови милионери в САЩ. От немския народ и немското правителство е изтръгнато признанието за вина. Последният германски кайзер Вилхелм II, внук на английската кралица, се оттегля от престола. Заедно с раждането на Ваймарската република са заложили и конфликтите, които не след дълго логично ще доведат до следващата Световна война.

През тази първа следвоенна Коледа на 1918, въпреки незагълхналите страдания, мизерията и глада, животът като че ли си поема дъх, възприемателната способност на хората нараства, сърцата се отварят към бъдещето и това позволява на Рудолф Щайнер да насочи духовно-научните си изследвания към една област, в която той прониква за пръв път. Заглавието на лекционния цикъл е дадено от Мария Щайнер при първото му публикуване през 1938 г.

От съдържанието: *Раждането на християнството в древната юдейска душа, в гръцкия дух, в римското тяло. – Преодоляването на егоизма чрез любовта, на заблужденията – чрез истината, на болестите – чрез новото християнско откровение. – Рождеството и Възкресението Христови като противоположни душевни изживявания. – Ариманическата намеса в душевното състояние на водещите политици и скритите механизми, довели до избухването на Първата световна война.*

**Препоръчителна литература
по темата на годината
„Идентичността на
Антропософското общество“**

От Рудолф Щайнер:

- Кармични отношения, том III, GA 237, лекции от 1, 3, 4 и 8 август 1924 г.
- Кармични отношения, том IV, GA 238, лекция от 5 септември 1924 г.
- Кармични отношения, том VI, GA 240, лекции от 18, 19 и 20 юли 1924 г.
- Коледната конференция за учредяването на Единното антропософско общество 1923/1924 г., GA 260

От други автори:

- Сергей Прокофиев: Warum wird man Mitglied der Anthroposo-phischen Gesellschaft? Verlag am Goetheanum, Dornach 2011.
- Хайнц Цимерман: Die Lebens-bedingungen der Anthroposophie heute. Ziele und Aufgaben der Anthroposophischen Gesellschaft und der Freien Hochschule für Geisteswissenschaft, Verlag am Goetheanum, Dornach 2007.

**АНТРОПОСОФСКИ
ГРУПИ**

ВАРНА

Антропософска група
„**Михайлова ковачница**“
Радослава Ангелова,
тел. 0878 478 638

ПЛЕВЕН

Антропософска група „**Светилник**“
Галина Трифонова
тел. (064) 840 564; 0888 632 206

СОФИЯ

Група „**Михаил**“
Лалка Фингарова, тел. (02) 868 99 49;
0888 263 741

Работа с биография, социална и
художествена терапия
Светла Бисерова, тел. (02) 988 01 78

Антропософски кръг „**Аристотел**“
Доц. д-р Иванка Кирова,
Тел. (02) 831 78 74

Група „**Рудолф Щайнер**“
Александър Бояджиев
тел. 0888 406 095

Група „**Ариадна**“
Диана Ботушарова
тел. (02) 840 76 43; 0889 345 730

Група за слово и драма
„**Мари Щайнер**“
Богдана Вульпе
тел. (02) 983 18 68; 0885 836 822

Група „**Космософия**“
Лиана Антонова, тел. (02) 856 67 35

Група „**София**“
Васил Назъров, тел. 0878 817 417

Курс по антропософска социална
арт-терапия
Провежда се в София, но е насочен
към хора от провинцията.
За връзка: Снежана Бечева
snezana2004@abv.bg
и Вихра Калапишева
vihrakala@abv.bg.
Телефони: Снежана 0887 049 946
и Вихра 0887 152 335.

СТАРА ЗАГОРА

Група „**Антропос-София**“
Дора Петрова, тел. (042) 643 500

Група „**Рудолф Щайнер**“
Георги Акабалиев, тел. 0878 398 509

Група за начинаещи
Иглика Ангелова и Йордан Димитров
тел. 0885 910 339; 0885 059 789

Група „**Клуб на родителите**“
Иглика Ангелова, тел. 0897 657 298,

Социална художествена терапия
(арт-терапия)
Дочка Колева,
тел. (042) 621 330; 0886 824 715

ТЪРГОВИЩЕ

Група по лечебна педагогика
Константин Адамов
тел.: (0601) 811 07; (0899) 609 516

ЯМБОЛ

Група „**Светлина**“
д-р Ива Манева, тел. 0887 179 057

**ФОНД за НАБИРАНЕ
на СРЕДСТВА**

за закупуване на
Антропософски дом
в София
(към АОБ)

Дарителски сметки:

BGL BG24UNCR76301075590031
USD BG10UNCR76301175509595
EUR BG07UNCR76301475508630

Всички суми преведени по тези
сметки както от физически, така и от
юридически лица, подлежат на данъч-
ни облекчения.

Текуща наличност: 2130 лв.

За контакти:

Георги Акабалиев – 0878 398 509
Александър Бояджиев – 0888 406 095

БЛАГОДАРИМ!

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

Диана Ботушарова
Веселина Велкова
Светлана Желева

Тел: (02) 840 7643; 0879 923 866
e-mail: vestnik@aobg.org
уебсайт: www.aobg.org

*Отговорност за съдържанието
на публикуваните материали
носят единствено техните
автори.*